

Anděla Kubátová

Povídky*

---

* pod čarou

Obsah

Úvodní slovo	2
1. Část - Ze života.....	3
Pan Kachňátko a nečekané setkání	3
Tam, na mostě!.....	9
2. Část - Z prostoru a další fantasy	14
Z Ubhovy korniky – zrození Prostoru	14
Avermin klíč.....	20
Kámen devíti sviní.....	34
Prvorozená	46
3. Část – Na zamyšlení.....	49
Spor protikladů.....	49
Zrcadlení dvou	54
4. Část – Trocha sci-fi.....	59
Jádro	59
Switch-off	71

Úvodní slovo

Milý čtenáři,

Velice si vážím toho, že sis stáhl můj první, zbrusu nový e-book, do kterého jsem zařadila všechna má dosavadní krátká literární díla.

Pro sebe to беру jako takový předěl. Bylo období, kdy jsem toho napsala velké množství. Kdy jsem měla slinu a povídky vznikaly v hojném počtu. A pak přišla doba útlumu – rozumějte, doba bez Múz, nápadů a tvorby.

Ale protože bych ji chtěla konečně zase jednou překonat a protože mi psaní začalo velice chybět, vytvořila jsem tenhle e-book, abych měla na co dále navazovat a abych tím uzavřela jednu „psací kapitolu“.

A tento souhrn ten držíš ve své virtuální ruce. Ať se Ti Povídky pod čarou líbí!

1. Část - Ze života

Pan Kachňátko a nečekané setkání

„Brej den!“ pozdravil halasně malý chlapec, který se psem po pravé straně před sebou a s přetrženým vodítkem v levé ruce proběhl kolem osamělé lavičky v jednom z pražských parků.

Pozdravený mírně šokovaně vzhledl od suchého rohlíku, něco neslyšně zamumlal pod šedivějícími vousy, a pak se opět vrátil ke své činnosti. Krátkými kulatými prsty uždíbl kus pečiva a hodil ho směrem k houfu typických městských vrabců. S tím se pak, v rámci možností, pohodlně opřel o lavičku a přivřel oči, takže celý výjev náletů, narážek a urputných bojů ptáků o každé sousto, už naprosto ignoroval. To však byl celý on.

Postarší pán, zásadně už po dlouhá léta oblékaný vždy do jednoho ze dvou manžestrových sak, která ale už dávno měla odejít na zasloužený odpočinek. Pravda, tohle bylo sice to méně spravované, ale, nutno podotknout, záplatami, které se zkrátka k vínové ani v nejmenším nehodí. Na obou jeho loktech, dolním okraji klopy a na kapse jste tak mohli pozorovat pestrou paletu často i blíže neurčitelných druhů barev a tvarů, které každopádně nenapovídaly tomu, že by měl být jeho nositel nějak zvlášť vysoce společensky postavený. Dokonce byste možná vzápětí začali pochybovat i o stavu jeho duševního zdraví.

A přitom, zeptat se kterékoliv dámy na ulici, v nejlepších letech, na toho podivína z lavičky s překvapením byste shledali, že pan Leopold Kachňátko býval kdysi lvem salónů, mužem vybraných mravů, kterého znal ve městě kde kdo.

„Dáš mi taky kus rohlíku?“ optal se chlapec, který před chvílí proběhl kolem. Zcela zjevně už dohnal svého mazlíčka, protože mohutný labrador teď s nevinným výrazem, při kterém si uvědomíte, že vlastně psa není možné nemilovat, poslušně pochodoval těsně vedle jeho nohy.

Pan Kachňátko opět těžce zvedl hlavu od pečiva a zadíval se chlapci do očí: „Čeho že, prosím? Ale tohle je můj poslední rohlík, hochu!“

Chlapec se usadil na volné místo na lavičce a pronesl omluvně: „Tak pardon, sem nevěděl.“

„Hmm...“

Nastalo chvilkové ticho, které ovšem velmi brzy přerušil pes, když mu došlo, co že mu tady tolik vadí a jediným mohutným vyštěknutím zahnal vrabce na útěk. Leopold chvilku strnule zíral před sebe, ale nakonec natáhl ruku s rohlíkem směrem k chlapci.

„Ale to už je teď vlastně jedno. Tak ber.“

Opět se chvilku nic nedělo. Hoch se z nedostatku nějaké zábavy zakousl do pečiva a s plnou pusou se pokoušel neúspěšně zapříst jakýsi hovor, což ovšem pan Kachňátko vlastně ani téměř nezaznamenal a jen nepřítomně přikyvoval, pro jistotu, po každé vyřčené větě.

„... no, a tak jsem musel jít venčit Mazla sám. Ale babička prý pro mě přijde. Sem do parku.“

„Hmm..“ utrousil Leopold a naučeným pohybem z mládí si dlaní ulízl své šedivě kvetoucí vlasy a hned potom si stáhl neposedné sáčko zpět na boky.

„A hele! Babička!“

„Ale Tome, už zase někoho otravuješ?“

„Ne, babi! Já si jen povídám. A dostal jsem rohlik!“ pozvedl Tomáš nadšeně okousaný zbytek něčeho, čemu se možná ještě před chvílí rohlík opravdu říkat dalo.

„Ach jo, ty si nedáš pokoj, co? Moc se vám omlouvám, on už je zkrátka od mala takový... společenský. Jen nevím, kde to vzal.“

Pan Kachňátko momentálně aktivně přemýšlel. Ten hlas. Odněkud ho znal. Už ho slyšel. A nejednou. Vždyť takhle krásně sametově zabarvený alt měla jen jedna jediná žena, kterou kdy poznal. Tehdy u baru, ještě v Plzni. To musí být...

„A.. co třeba od vás, Marie?“ pootevřel oči a pokusil se, alespoň trochu elegantně, zvednout. Narovnal si klobouk tak, aby mu bylo vidět do očí a stanul vstříc jí. Hned zpočátku musel zkonstatovat, že se za ta léta téměř nezměnila. Byla pořád tak vysoká a štíhlá, pořád stejně prudce elegantní a v tváři měla stále ten samý výraz.

„Leopolde? Ty? A v Praze?“

„Už to tak bude. A Ty? A taky v Praze?“

„Babi? Ty toho pána znáš?“

„Ticho, Tome. Ano. Zním ho. A ano. Já a v Praze. Už pěkných pár let.“

„To jsme na tom podobně.“

„Změnil ses.“

„Nepovídej. To by mne nenapadlo,“ utrousil pan Kachňátko suše.

„Kam jsi dal to své pověstné švihácké kouzlo? Copak ty už nebrázdíš bary?“ dobírala si ho Marie a při tom ho pořád upřeně pozorovala.

„To bylo. Už není. Stáří si tyhle radovánky vzalo s sebou.“

„Ale no tak. Že zrovna ty tohle řekneš. To mi k tobě už ale vůbec neseď. A navíc ještě nemáš žádné právo mluvit o stáří.“

Jen bezradně pokrčil rameny: „Ne? No nevím. Každopádně, lidé se holt mění, drahá.“

„Možná. Ale ne takhle strašně moc. No. Musím letět. Dcera mě čeká, až přivedu Toma. Ráda jsem tě viděla. Tak pojď, Tomášku. Musíme jít domu.“

Ještě chvílku zůstal stát. Pozoroval vlnící se Mariinu kostkovanou sukni a pomalu při tom začínal zabíhat do vzpomínek.

***

„Mohu si k vám přisednout?“ řekl tehdy s šibalským úsměvem, vyndal si doutník z úst a sedl si bez toho, aby čekal na odpověď, bokem na barovou lavici. Hned po tom slovy: „Jedno martiny pro dámu,“ uzemnil jakýkoliv její odpor.

„Promiňte mi tu troufalost,“ pohlédl s hranou ostýchavostí na špičky svých prstů položených na pultu, „ale, nedovolil bych, aby kdokoliv zůstal, jak se říká, na suchu.“ Zvedl oči. „Víte, tohle je totiž speciální židle. Zapřísáhl jsem se, že pokud

na ní bude sedět kdokoli, má u mne jedno martiny.“ usmál se a pak ještě dodal, „Tedy, bude-li to dáma, samozřejmě,“ mírně se poklonil.

„Omluvte mě, ale já martiny nepiju.“ odvětila, když se dostala ke slovu. Zrovna dlouze studoval její temně černé vlasy, takže chvíli trvalo, než se mu její odpověď dostala k uším. „Že ne?“ vyhrkl. „Ale to přeci vůbec nevadí,“ převzal už opět klidný přinesenou sklenku a sám z ní upil. Doutník mezitím položil na kameninový popelník vedle sebe.

„A co byste si tedy dala?“

„Raději nic.“ pohlédla na hodinky a začala se zvedat. Zvednul se také, ale jednu nohu nechal stále ještě opřenou o spodní rantl lavice.

„Budu už muset jít, takže... mějte se pěkně. Ráda jsem vás poznala.“

Ještě stačil uchopit její ruku. Jemně ji políbil a se stále zabořenýma očima do její velmi nevšední tváře stál nehnutě na svém místě. Pousmál se a nechal ji odkráčet.

Hned na to pak zaslechl vedle sebe zastřený smích: „Ale no tak Kachno, tuhle nedáš!“ neodpustil si poznámku barman. „Ta sem chodí už pěkně čásek, sama, ale nikdy neodešla s ničím jiným, než s lahvinkou grepovýho mattoni!“

Aniž by mu věnoval jediný pohled, usedl zpět na židli a opět upil z objednaného aperitivu.

„To se ještě uvidí,“ dodal nakonec.

***

Při té vzpomínce se musel pousmát. Jeho tehdejší naivita zapříčinila mnoho pěkného. A zrovna s Marií měl pak opravdu tolik krásných zážitků, že snad více než čtvrtina zápisů v jeho slavném notýsku, je... no ano. Notýsek. Málem by na něj zapomněl! Ten notýsek, kde je všechno. Každý jeden den, který prožil. Každá nevšední chvíle, do které ho uvedla nějaká z těch dam. Všechno je v něm. Každý jeden románek. Svědčí to možná o jeho romantické povaze, ale jemu to nevadí. Ale i sám se sem tam podivuje. Milovník spisovatel. To je kombinace.

Sedl si na lavičku a téměř obřadně sáhl do náprsní kapsy. Ač už ho dlouho neotevřel, kvůli nostalgii ho nosil pořád s sebou. Otočil pár listů a velmi rychle tak zapomněl na městské vrabce, kteří se opět slétli kolem něj a dožadovali se něčeho k snědku. Nevšímal si ani lidí okolo. S každou další stránkou se mu rozšiřoval úsměv na rtech. Jo. Vedl moc pěkný život. Ale rozhodně se mu po něm... sklapl desky a zadíval se před sebe. Nestýská? Co si to tu namlouvá. Samozřejmě, že mu to chybí. Bary.

Ty udivené pohledy žen. Jejich vyhýbavé řeči a to jeho mistrovství v přemlouvání, o kterém se po tom už regulérně ve všech podnikcích mluvilo. Zamyslel se. Opět otevřel notes, tentokrát zezadu a znovu se pousmál. A když potom zavadil okem o jemu tak dobře známé stavení, neodolal. Všechno to, co se mu dnes stalo, ho tam znovu vtáhlo. Vstal a vykročil směrem k tomu jedinému baru, který měl nyní na dosah.

Tam, na mostě!

Byl krásný podzimní den. Slunce ještě stále hřálo a jediné, co přehlušovalo jeho žár, byl studený větřík, který pomalu a lehce už po několik dní běhal městem. Nic zvláštního se nedělo. Každý si žil svým obyčejným, stereotypním životem a nenechal se od nikoho rušit. Zdálo se, že je tu zase dalších nudných dvacet čtyři hodin.

Za rouškou klidu a pohody se ale skrývalo něco, co mělo na chvíli narušit normální chod města.

Když šel Laurenc Morthy na svoji pravidelnou dopolední procházku kolem řeky, všiml si podivného muže stojícího u kamenného zábradlí mostu.

Laurence natolik zaujal, že se rozhodl zahodit všechny své zábrany, které mu dávala slušnost, a začal ho pozorovat.

Hodnou chvíli se nic nedělo. Muž jen postával, sem tam několikrát přešlápl ze strany na stranu a hned se zase vrátil k okraji mostu a oddával se pozorování plynoucí řeky.

Potom ale své chování náhle změnil. Vyhoupł se na zábradlí, kde se pohodlně usadil, a otočil se směrem k řece. Zaklonil hlavu a nechával se ozařovat teplými paprsky slunce. Vypadal, jako by se snažil vysát všechnu jejich energii a převzít si ji jen a jen pro sebe. Zdálo se, že se chystá k něčemu velkému.

Laurenc se zarazil. Neznámý si začal stoupat a zřejmě se chystal skočit do vody.

Byl v tuhle chvíli jediný, kdo si ho všiml, protože na mostě skoro nikdo nebyl. Jen malý hlouček cizinců na druhé straně. Laurenc nevěděl, co má dělat, ale svědomí mu radilo, že nečinně přihlížet by nebylo správné. Proto se bez dalšího rozmyšlení rozkřikl:

„Pane, co to děláte? Zbláznil jste se?“

Muž se na něj otočil.

„Zbláznil? Ne. To ne.“

„Ne? Tak co to sakra vyvádíte?“

„Já nic nevyvádím. Nechte mě, dobře?“ odsekl muž a znovu se zadíval do řeky.

„Neodpověděl jste mi na otázku!“

„A ani na ni odpovědět nehodlám,“ pokrčil nohy a vyskočil. Pevná půda pod jeho nohama se v tu chvíli změnila v nic. Jen ve vzduch a prázdnotu. Jako zrychlený film si přehrál celý svůj dosud prožitý život. Naposledy pohlédl nahoru na slunce, na výstavní budovy rozlehlého města a nakonec na vykonavatele zkázy. Řeku. To všechno stačil v jednom jediném okamžiku.

V krátké sekundě, která mu ale teď připadala tak dlouhá.

Laurenc se v mžiku vyhoupl na okraj mostu. S bušícím srdcem a rozproušenou krví se pokusil nešťastníka zachytit. Oddechl si, když ucítil jeho ruku. Pevně ji chytl a druhou si pomohl, aby muže vytáhl na most.

Když stál muž opět na pevné zemi, strčil vší silou do Laurence. Ten se zapotácel. Ač ještě věřil v rovnováhu, zradila ho. Spadl. A aby toho nebylo málo, auto jedoucí právě kolem si pneumatiky vykoupalo v louži, která na mostě zůstala po nedávném prudkém dešti. Kapičky vody se rozlétly do všech

směrů, ale většina z nich si našla své místo na Laurencově kabátu.

Ani tak ale neztratil duchapřítomnost. Zvedl se, jak nejrychleji to šlo. Sebral všechnu sílu.

Jedním velkým skokem chytl muže, který už znovu běžel ke kraji mostu, a strhl ho zpět.

„Nechte toho, nechte mě být! Všichni!“ obořil se muž na Laurence.

„Mohl byste mi konečně říct, co to děláte?“

„Snažím se sprovodit ze světa.“

„A můžete mi vysvětlit, proč to děláte?“

„To je osobní! Neřešitelné, víte? Žádné východisko.“

Všude jen tma...“ mluvil spíše pro sebe.

„Východisko z čeho?“

Muž jen zakroutil hlavou. Opřel se o zeď a obličej si skryl ve svých velkých dlaních.

„Pane, pláčem, nebo sebevraždou nic nevyřešíte!“

„Ale ano. Vyřeším!“ odsekl se slzami v očích muž.

„Promiňte mi, ale to se mýlíte. Docílíte tím jen toho, že už to nebudete muset řešit. Ukončíte to nejjednodušším možným způsobem.“

„Nejjednodušším?“ nešťastník zvedl od pláče červené oči a podíval se na Laurence.

„Vy asi nevíte, jak dlouho jsem se k tomu odhodlával! Jak dlouho jsem sbíral odvalu!“

„Tím sbíráním odvahy jste ale ztratil spoustu energie, nemám pravdu? Nebylo by lepší, kdybyste ji vyložil na vyřešení problému?“

„Ne, protože je to zbytečné! Všechno jsem ztratil!“

„Všechno? Všechno ne, mladý muži. Neztratil jste to nejcennější. Život. Ten stále ještě máte. A dokud ho budete mít, budete mít i šanci, že najdete všechno ztracené.“

„Prosím? Teď vás nechápu. Nebo spíš nechápete vy mě! K čemu mi je život, když nemám nic jiného?“

„K tomu abyste to „jiné“, našel.“

„Nechte toho, berete mi odvahu.“

„Beru? Ne, já vám ji dodávám. To vy sám jste si ji vzal, když jste se rozhodl skočit. Poslouchejte. Víím, že si myslíte, že sebevražda je nejlepší východisko z problémů, ale není tomu tak. Jenom to tak vypadá. Člověk si raději vybere lehčí cestu, kratší a příjemnější, než tu, která bude dlouhá a složitá. Obě vedou k cíli, ano. Ale každá k jinému. Jedna ukončí vaše trápení navždy, ale ukončí také vaši možnost užít si radosti, které by se ještě vašem životě objevily. Ta druhá sice neukončí starosti hned. Ale časem přeci. Zato vám ale umožní, až vše vyřešíte, užít si života. Promyslete si to. Kterou z těch cest se chcete vydat?“

Laurenc ho bedlivě pozoroval. Věděl o každém jeho pohybu a každé jeho reakci.

Celou dobu vydržel být v klidu a duchapřítomný. Nenechal se ničím vyvést z míry.

Jejich pohledy se setkaly. Muž měl teď ve svých očích jiný výraz než předtím, odhodlanější a živější. Laurenc na nic nečekal a nabídl mu ruku.

Muž se chytl kamenného zábradlí a postavil se. Otočil se a podíval se na řeku.

Chvíli ji nehnutě pozoroval, pak se obrátil na Laurence a chytl se jeho ruky. Laurenc se usmál a pomalu odcházel společně s neznámým pryč z mostu.

2. Část - Z prostoru a další fantasy

Z Ubhovy korniky – zrození Prostoru

To, že svět stvořil Bůh, o tom se mluvívá. Ovšem o tom, že Bůh měl bratra, který se také pokoušel o stvoření čehosi, na to se pomalu začíná zapomínat. Není divu. Však se o tom také nikde nepíše a ti, co toto stvoření pamatují, ani pořádně neví, že ho pamatují.

Stalo se to před několika lety. Někdo říká před dvěma miliony, někdo prohlašuje před třemi tisíci. Ale jelikož ani sám stvořitel toto nepočítá, není nutné se tím zabývat. Důležité je, že ve chvíli, kdy vznikla Země, začaly se dít okolo ní další divné věci.

***

„Ubhu, kolikrát ti mám říkat, že to není dobrý nápad!“

„Co? Když může on, proč bych nemohl já? To jsem snad toliko horší a neschopnější?“

Matka Země si odkašlala a zavrtěla se. Na té planetě se skutečně nesesedělo moc dobře.

„Ten nápad není nejhorší, ale kazit jeho dílo...“

„Nic přeci kazit nebudu, Matko, já jen a pouze cosi doladím. Já opravdu chci mít vlastní prostor, víš?“

„Nad Zemí?“

„A proč ne? Víím přesně, jak na to, a co více, víím naprosto přesně, co chci.“

Ubhův klidný hlas se rozléhal vesmírem, přičemž tehdejší obyvatelé Země a jí přilehlých planet se shodli na tom, že se náhle zvedl vítr a vzduchem se spolu s ním neslo vzdálené hřmění.

„Tak mne sleduj. A pochopíš.“

Ubh, ještě před chvílí pohodlně usazený na oblacích mraku nad Marsem, se zvedl a chvíli se zadíval na planetu za ním. Byla krásná. Jen, naneštěstí, nebyla fialová. To mu ale nevadilo. Musel uznat, že jeho bratr odvedl dobrou práci. Založil si ruce za záda a třemi krátkými kroky Zemi obešel. Pak se k ní sehnul a chvíli si ji prohlížel. Oči mu těkaly ze strany na stranu.

„Vždyť ani není nijak velká,“ prohlásil s úsměvem.

Podíval se nad sebe a jen prstem trochu loupnul do mléčné dráhy, až mu na špičce ukazováčku ulpěla chladivá, trochu mazlavá, hmota. Otřásl se. Moc příjemné to nebylo. Ale překonal se. Začal pomalu hmotu mnout mezi prsty a ta se postupně začala natahovat. Pomalu mu mizela před očima, jak se natahováním ztenčovala a jak ztrácela barvu. Nakonec byla zcela průhledná. Ubh se usmál.

Vzal placku, která nyní vznikla, do rukou a natáhl ji před sebe.

„Vidíš?“ nedokázal skrýt ironii v hlase. Matka Země jen nešťastně zavrtěla hlavou. Seděla pořád na tom samém místě a pořád v té samé pozici. Narovnaná a s rukama složenýma v klíně.

Ubh se znovu zadíval na Zemi. Zamyslel se. *Po mracích se bude chodit špatně. Kdybych ale trochu upravit jen část z nich a smíchal ji s...*

Sáhl do blízké černé díry. Così podobné asfaltu teď slepilo dva jeho prsty těsně k sobě. Obě ruce měl plné a pomalu tak začínal panikařit, ale včas se zarazil a vyřešil to. Snad. Šlápl o kus vedle. Vesmírný vzduch se spojil a vytvořil pevný podklad pro to, aby tam mohl bůžek zůstat pevně stát a nepropadnout se nikam, kam by nechtěl. Přes nohu pak Ubh přehodil průhlednou placku a uvolněnou rukou ubral trochu ze zemských mraků. Když přiložil oblaka k černé hmotě, prsty se konečně odlepily. Kulička, která vznikla, už nijak nelepila a bylo jednoduché s ní pracovat. Postupně z ní tak vytvořil podobnou placku, jako byla ta první. Stejně neviditelnou, ovšem smísením mračen a temna neviditelnou jen na rubu. Tahle nová placka ale byla mnohem pevnější.

Pak se postavil a novou placku přehodil přes Zemi. Tak, aby byla ještě nad sférou plnou oblak. Mohla tedy na nich pohodlně sedět a navíc jí oblaka dodávala potřebný kulatý tvar. I přesto se ale ještě pokusil podepřít placku několika pilíři, které vytáhl ze vzduchu.

Matka Země se dosud vůbec nepohnula. Ubh pokračoval. Vytáhl další vzduchové pilíře a na ty pak umístil placku, kterou vytvořil jako první. Usmál se znovu. Viděl, že je to dobré. Klekl si vedle Země a opatrně dlaní přejel vrchní sféru a ta se pospojovala a ještě více zaoblila tam, kde bylo třeba.

„Vidíš?“ optal se znovu Ubh a Matka Země mu na to v odpověď jen pokrčila rameny.

„Zde budu žít. Ve velkém vesmíru už pro mne není dostatek místa. A dostatek povyražení,“ dořekl a luskl prsty. V tu chvíli se zmenšil a jakýmsi podivným způsobem prošel

skrz vytvořené sféry a dostal se tak do svého nového osobního Prostoru.

***

V podobný čas se na Zemi děly všelijaké věci. Přicházela bouře, kterou ještě zdejší obyvatelé nezažili. Každou chvíli se zatemnilo a pak znovu rozjasnilo. V jednu chvíli dokonce svítilo slunce tak ostře, že mozky, které měli v hlavách, většinou takový nápor světla nevydržely a oni tak nějak pozapomněli, kdo jsou a co jsou a kde jsou.

Ti co spali, jedině měli štěstí. Přežili bez úhony. Ale to světlo, to nebylo vše. Celé to ještě pokračovalo. Náhle se zatmělo ještě víc. A po chvíli ještě víc. A v ten moment se to stalo. Jakýsi nepopsatelně silný podtlak je z ničeho nic zvedl ze země a vynášel vzhůru. Opět jen ti, co spali na nějakém krytém místě, v jeskyni, či obydlí, měli štěstí a zůstali tam, kde původně byli.

Zbytek se vznášel vzduchem výš a výš. Tlak všude kolem byl stále silnější. Cítili, jak vysychají, jak z nich cosi saje vodu a další šťávy. A cítili, jak se působením toho a ještě jakési jiné neznámé síly scvrkávají. Nakonec prolétli skrze mraky. A tu se konečně zastavili. Stáli na jakési ploše, zmatení a zcela mimo. Necháпали, co tu dělají a jak se tam dostali. Když se pak rozhlédli, zjistili, že všude kolem je téměř prázdné. Jen přímo proti nim se tyčil jakýsi ne příliš vysoký, ostře tvarovaný, kopeček.

***

Ubh nadšený tím, že se konečně rozhoupal k nějaké aktivitě a nadšený z toho, že konečně bude sám a bude si moct, teoreticky a pravděpodobně i prakticky, dělat co sám chce, se lusknutím prstu do svého nového prostoru dostal. Zprvu shledal, že tu vlastně vůbec nic není. Jen ten jeden vrcholek před ním. Ale to nevadí. Má přeci mnoho času na to, aby si to tu zvelebil.

Už to úplně vidí. Dřevěná chaloupka, nejlépe u nějaké říčky. Schody, lavička a zelená travička všude kolem. Dopolední koupele a odpolední vysedávání na jeho soukromé zahrádce při... zarazil se. Když prošel kolem vrcholku, cosi ho praštilo do očí. Přímo před ním stál hlouček jakýchsi podivných postaviček. Svraštělých, pomensších a zjevně dosti zmatených.

Chvilí přemýšlel a netušil, o co tu jde. Ale když si to celé přebral, tak...

„Ale no tak, na to já jsem zcela a dočista zapomněl. To jsou přeci...“ odkašlal si. Hlouček ho zaregistroval. Každá jednotlivá hlava teď hleděla jeho směrem. Každé jedno oko. Bylo až děsivé, když si Ubh uvědomil, že se hýbou jako ne několik lidí, ale jako jeden jediný člověk. Jako masa. A teď byl postaven před nový problém. Chtěl tu být sám!

„Vítejte!“ A teď musí hrát, jako že mu to vlastně vůbec nevadí.

„Vítejte v Prostoru.“ Jako že to tak vlastně mělo být. On přeci tohle způsobil, a proto je musí ... „Ve vašem novém domově,“ ... vzít na milost.

„Já jsem Ubh a jsem celého tohoto krásného nového světa strůjcem a tvůrcem. Račte vstoupit. Račte se tu usadit! Brány jsou otevřené dokořán!“

***

A tak se stalo. Ubh brzy zjistil, že mu dělá dobře být obdivován. A že byl, protože lidé, kteří zcela zapoměli kvůli oné oslepující záři na to, kdo byli před tím, považovali Ubha za svého stvořitele. Ubh si jel po své vlastní ose, ale s pomocí piddilorů, jak si bývalé lidi pojmenoval, brzy Prostor dostal velice specifickou a zabydlenou tvář. Ubh měl nakonec svou chatku u řeky a své každodenní koupele a díky dalším obyvatelům toho podivného místa dokonce i někoho, s kým si mohl povídat.

Piddilorové se velice brzy vzpamatovali z šoku, stavěli si svá obydlí, komunikovali, starali se o Prostor a o Ubha a Ubhovi to všechno dělalo velice dobře. Od té doby mu nic nechybělo. A ač se ukázali být jeho „pobočníci“ trochu hektičtějšími a vznětlivějšími, nikdy s nimi neměl problém. Naopak. On sám jejich problémy řešil. A tak Prostor vzkvétá a světe div se, jelikož ho nikdo nezničil a jelikož o něm nikdo téměř neví, tak vzkvétá dodnes!

Avermin klíč

„Zloděj! Ten sprostý, nelítostný zloděj! Ukradl mi to!“
Seděla schoulená na z poloviny prohnílém pařezu vedle široké lesní cesty. Její úzkostný nářek byl jistě slyšet na míle daleko. Ona na to ale nebrala žádný valný ohled. Našedlá, už mnohými léty přešlá kaskádová sukně, měla po dlouhých časech na některých místech svoji původní sytě černou barvu, jak byla zmáčená od slz. V pravé ruce žena lehce objímala řídítko zachovalé dřevěné koloběžky, která neladně ležela vedle v trávě, a která zřejmě v tu chvíli byla jediným utišujícím prostředkem, jenž se naskytl.

Kdekdo by řekl, že v tomto případě nemůže být nic hlasitějšího a nepříjemnějšího, než její výlevy smutku, avšak pichlavý a ostrý hlas, který znenadání prořízl krajinu, dokázal pravý opak.

„Ale, ale! Averme zase už vzlyká, no ne? Koho by to bylo napadlo, že? Copak se stalo... copak? Zase už se ti nepodařilo pozdržet počestného počestného od jeho pouti? He?“

Žena unaveně pozvedla umáčené oči a zle se podívala na příchozího. Pak se postavila, což jí dodalo ještě více sebevědomí při pohledu na ne zrovna hubenou postavičku, jež jí byla stěží k pasu.

Mužík se raději stáhl o krok zpět.

„Můj drahý Losinji. Já přeci nezdržuji počestné a také nevzlykám, není-li k tomu vážný důvod.“

„Jo, jo, Víme své, víme své,“ zamumlal Losinj pod vousy. Znovu se na něj podívala a on opět o krok ustoupil.

„Teď ale, říkám ti, je důvod ke smutku. Klíč...“

„Co? Co je? Co je s ním? Co je s klíčem?“ ožil náhle Losinj. Začal přešlapovat na místě, a aby toho nebylo málo, svou reakci ozdobil výstavní otočkou.

„Tobě zrovna to budu vyprávět,“ odsekla Averme, „kde je Ubh?“

Človíček náhle ztratil všechnu bázeň a s nejvyšším odhodláním se vrátil zpět o ty dva kroky, o které prve odstoupil. S potížemi se pak pokusil zahledět Averme do očí, bylo-li to tedy při jeho výšce alespoň trochu možné.

„Kde si myslíš, že by náš Velký Ubh byl? Kde si myslíš? Ve svém sídle přeci! Ano! Tam je.“

Averme bez dalších slov a vysvětlování konečně opustila pařež a vyrazila na cestu. Koloběžku jen táhla za sebou jako nějaké zvíře.

„Kam jdeš?“

„Za Ubhem. Musím s ním nutně mluvit.“

„Za Ubhem? A sama? Ne, ne. To není možné, musím tě uvést!“

„Tak když budeš držet krok,“ s těmi slovy naskočila na své vozítko a odraz za odrazem postupovala vpřed. Mužik se nejprve nejvyšší rychlostí, kterou zvládl vyvinout, rozeběhl za ní, ale velmi brzy začal zaostávat, a tak Averme doháněl už jen jeho nepříjemný hlas.

Ubhovo, v některých očích možná, honosné sídlo se nacházelo nedaleko. Byla to jen obyčejná chatka, samotným Ubhem však pečlivě opečovávaná a upravovaná, jež se především pyšnila rozsáhlou zahradou plnou sytě zelené trávy a záhonů s mnoha květinami rozličných barev a v neposlední řadě i osobními lázněmi. Těmi bylo klidnější místo jinak dosti číperné říčky, kam se sestupovalo po pěti kluzkých

kamenných schodech. Ubh tu trávil valnou většinu svého volného času, kterého měl, kupodivu, více než dost. Proto ho také Averme hledala právě tam. Šla téměř najisto. „Ubhu, Velký Ubhu,“ volala už z dále. Ještě za jízdy seskočila z koloběžky, opatrně ji odložila do trávy a vydala se směrem k lázním. Fialová skvrna někde v těch místech nasvědčovala, že se nezmýlila a zvolila správný směr.

„Buď zdráva, Averme, copak tě ke mně přináší v tento slunný den?“ přivítal ji Ubh.

Za zvuku jeho hlubokého uklidňujícího hlasu vyšel z hloubky říčky a stoupl si na druhý nejnižší schod. Fialovo-bílé batikované šaty jemně hýčkaly téměř nehybnou hladinu.

„Nevím, nevím, co jsem to provedla! Já za to ale opravdu nemůžu, já...“

Ubh nadzvedl sukni a vyšel ven z vody. Chytl Averme za ruku.

„Uklidni se, drahá, pověz mi popořadě vše, co mi chceš sdělit. A pěkně pomalu, dobře?“

Posadili se na břeh a nohy ponořili do osvěžující měkké vody. Averme cítila, jak ji vlnky a Ubhova přítomnost uklidňují.

„Klíč. Ztratil se. Ze dne na den. Hledala jsem už všude, ale nikde jsem ho nenašla. Možná mi ho někdo ukradl, já opravdu nevím!“ zavzlykala a skryla si oči do dlaní.

„Ale průchody jsou přeci uzavřené, ne? Není třeba se obávat. Klíč najdeme a vše bude v pořádku.“

Averme se prudce zvedla.

„Víš, Ubhu, to je právě...“

„Ach, vznešený a velký pane, musím uvést koloběžkovou vílu Averme, chce vám něco sdě...“

Losinj doběhl. Celý zadýchaný a trochu zčervenálý tím rychlým během. Když zjistil, že to stejně nestačil, zarazil se. Taková drzost!

„Losinji, já už o Averme vím. Děkuji. Můžeš jít.“

„Ale pane...“

„V pořádku, můžeš jít, prosím.“

Nerad, ale pomalu se Losinj s bručením odšoural pryč.

„Posad' se zpět, Averme,“ stáhl ji Ubh, „a pověz mi, co jsi myslela tím 'to je právě?'“

„Víš, ony ty průchody... ony, ony uzavřené nejsou!“

Ubh na sobě nedal znát žádnou, byť sebemenší, známku rozrušení. Upravil si culík na svých dlouhých, trochu zcuchaných, vlasech a nasadil si brýle ležící na blízké lavičce.

„To tedy znamená, že lidé mohou volně procházet? A že třeba mohou objevit to, že ta jejich Země skrývá pár malých tajemství? Že atmosféra, nebo jak to nazývají, není jedinou věcí, která se vznáší nad Zemí?“

„Pokud najdou průchod, pak je to celkem pravděpodobné.“

Ubh vstal a dlouze se zamyslel.

„To není dobré! To není vůbec dobré, Averme. Tedy, prosím, okamžitě zajed' za sudbovědnými vílami a řekni jim, že jim nařizují vařit zapomnětlivý lektvar. Ten ať potom odnesou ke každému z průchodů. Co největší zásobu, to zdůrazni. Potom také najdi Losinje a Miromicka a pověz je hlídáním průchodů. Nikdo, rozumíš? Nikdo nesmí zjistit, vpadne-li sem, kde je! To by byla katastrofa. A nakonec, samozřejmě, najdi klíč! Dobře? Tak honem! Objed' je všechny a sděl jim mé pokyny.“

Teď teprve bylo poznat, že je rozrušený. Ale i tak skoro neznatelně. Averme se okamžitě zvedla, na trávě si osušila své bosé nohy, sebrala koloběžku a vyjela vyřídít všechny Ubhovy rozkazy.

Jakožto koloběžková víla, má Averme za úkol mimo udržování cest, což bere naprosto vážně, i hlídání klíče. Kořínku stromu, který uzamyká průchody, jež tvoří jedinou možnou průchozí část jinak neprostupné hranice mezi Prostorem a Zemí. Tyto průchody jsou po většinu času uzavřené, ale jsou chvíle, kdy je nutné je otevřít. Pak je nesmírně důležitá právě Averme, která má klíč ještě více střežit. Nesmí se totiž stát, aby někdo i s ním opustil Prostor. Kdyby se to stalo, průchody by se automaticky uzavřely a už by je nebylo možné opět otevřít. To by ale bylo velmi špatné. Obyvatelé Prostoru potřebují průchody jednou za čas nutně otevřít. Ale i samotná ztráta možného kontaktu se Zemí by měla nedozírné následky.

To proto je hlídání klíče tak důležité. Ale teď, teď se to stalo. Průchody byly otevřené a klíč je kdoví kde. Averme věděla, co vše se může stát. Musela jednat rychle. Nejprve se rozjela za sudbovědnými vílami. V tomhle případě byla její úzkostná starost o cesty na místě. Koloběžka jela úplně hladce neuvěřitelnou rychlostí. Avermina sukně se vznášela ve vzdušných vírech a Averme sama se cítila šťastně jako malé dítě.

Cesta ubíhala rychle, a tak za chvíli měla před očima jakýsi obyčejnější hrad, který byl již dlouholetým sídlem sudbovědných víl. Tyto víly se vyznaly ve vědě, trochu v kouzlech a dokonce i v mírně hektickém předpovídání budoucnosti.

Také byly nesmírně chytré a světaznalé, a proto se u nich dveře netrhly. Každý, kdo potřeboval poradit, nebo jinak pomoci, šel za nimi.

Kromě toho ale ještě ovládaly umění vaření jakýchsi patoků mnoha druhů s raději nezveřejňovanými přísadami, které

vydávaly za lektvary. Kdekdo by myslel, že to bude nějaký podvrh, ale kupodivu, nebyl. Tyhle fungovaly.

„Ne, to tam nepiš! Takovouhle sudbu bychom nemohly pustit ven. Vždyť tohle je tam úplně zbytečné!“
Jedna z víl stojících u stolu si povytáhla kalhoty více do pasu a poupravila si svou krvavě červenou halenku. Neopatrně se naklonila jediné sedící víle přes rameno a zlostně tůkla do papíru před ní.

„Poslechni si to! Jak ti to zní? „A až bude ti dvanácte lét, pak...“

„Nesu zprávy a rozkazy od Ubha!“ rozrazila Averde dveře do velké místnosti. Následovala rána. Jedna z víl leknutím ztratila rovnováhu, a když se chytala stolu, srazila z něj těžký kovový svícen.

„A to nemůžeš tvá poselství sdělovati s větším klidem a menším rámusem?“ osopila se na Averde.

„Promiňte, omlouvám se, nechtěla jsem... ale tohle je až příliš naléhavé, Lárak!“

Stála tam sama, probodávána pichlavými pohledy ostatních. Měla problém ze sebe vypravit další větu, a tak se divila, když z ní vypadlo alespoň strohé: „Ztratil se klíč!“

Jestli před tím bylo v místnosti ticho, pak to, co následovalo, se snad ani nedalo nazvat.

„Jak, ztratil?“ zeptala se Lárak.

„To bych také ráda věděla.“

„Ale průchody jsou doufám...“

„Kéž by byly.“

„To snad ne! Tohle je neslýchané! Co teď budeme dělat?“

„Klid, Lárak, už jsem o tom mluvila s Ubhem. Řeší se to. Mám od něj rozkazy. Ten pro vás je jen

začít vyrábět zapomnětlivý lektvar a donést co největší množství ke každému z průchodů.“

Lárák nejprve dlouze probodávala Averme a pak se zahleděla na ostatní. Vyměnila si s nimi pár neurčitých pohledů.

„Nu, dobrá,“ řekla nakonec, „pustíme se hned do toho.“

Averme jen kývla hlavou a zmizela. Dveře vrzly a na místě, kde stála, po ní zbylo už jen smítko prachu roztančené průvanem dovíraných dveří. Pár sekund na to se nikdo ani nepohnul.

„Fajn, a co s tímhle?“ pronesla jediná sedící víla a ledabyle zdvihla papír, na který před tím psala.

„Nakrm tím oheň. Prostě jedno novorozeně bude bez sudby,“ řekla Lárák.

„To už bude desáté,“ poznamenala druhá víla.

„Dobře, dobře, ale nedá se nic dělat. Máme důležitější věci na práci! Teď musíme do lesa, najít naše listové kolegyně a vyzískat od nich nějaké bylinky na vaření!“ Dořekla a i ona zmizela ve dveřích.

Averme mezitím pokračovala v cestě. Nerada, ale musela najít Losinje a jeho dobrého přítele Miromicka. Avšak ani tady to nebyl žádný velký problém, protože i u nich věděla, kam jít, aby tam na ně narazila. Do krčmy U Shnilého pařezu.

Často tam oba chodívali a užívali si rozverných hrátek s hudebními vílami a dalšími, dalo by se říci, umělečtější založenými obyvateli Prostoru. Těch sice nebylo mnoho, ale hudební víly dokázaly svým líbezným zpěvem omámit každého.

Když Averme vešla i s koloběžkou do krčmy, do něčeho narazila. Nebo možná něco narazilo do ní. Ať to ale bylo cokoli, sílu to nemělo nejmenší, a tak velmi brzy opět ležela

na cestě před vchodem. Když se vzpamatovala z úleku, pochopila. To se přeci dalo čekat.

„Promiňte, pro.. promiňte. To jsem, ne.. nechtěl,“ vypravil ze sebe Losinj, který se válel hned vedle ní.

„Ale tak, drahý Losinji, vždyť ty jsi tak trochu upit, že?“

„Utančen, prosím, utančen,“ odvětil slastně.

Averme ho popadla a částečně odnesla a částečně dostrkala do lokálu. Okamžitě zahlédla i Miromicka, jak ruku v ruce tančí s jednou z víl. Došla až k nim a rázně je od sebe odtrhla. Miromicka posadila ke stolu, kam už předtím uklidila i Losinje a obořila se na vílu: „No tak, copak nemůžeš být trochu opatrnější?“

Pokusila se znít našťavaně, ale pohled na dva malé, sladce se zubící mužičky s růžovými tvářičkami a nepřítomnými očky jí pořádně lechtal bránci.

„To já nevím, já nemohu si pomoci. Vždyť víš,“ zapěla svým jemným sopránem víla. Nato vzala do ruky pramínek vlasů a brnkla na něj jako na strunu.

„No jo, alespoň ale dojdi pro trochu vody.“

„Jistě, jistě, běžím už!“ zazpívala znovu víla a odešla někam za pult.

Averme se mezi tím pokoušela nějak probrat oba mužíky ze zasnění, což byl v tuhle chvíli téměř nadvůli úkol. Naštěstí voda nakonec pomohla.

Miromick, který byl zasažen jako první, vyletěl ze stoličky jako dhas a rozkřičel se na celé kolo:

„Co to! Kdo se opovažuje!“

„Já, a dost! Není třeba přece křičet na celej Pařez, ne? Nesu vám vzkaz od Velkého Ubha.“

Kupodivu se oba uklidnili a napjatě poslouchali.

„Okamžitě máte sehnat ostatní a rozestavit hlídky u průchodů. Ztratil se klíč, a dokud se nenajde, je třeba dát pozor na to, aby nikdo neprošel a pokud ano, aby nepoznal, kde je. Sudbovědné víly vám dodají zapomnětlivý lektvar.“

„Klíč se ztratil? Že já to hned nevědě! Špatně si určitě hlídala, ano! Jinak to být nemůže!“ zuřil Losinj.

„Dost! Udělejte prosím to, co máte. Hned! Tak si přeje Ubh.“

Miromick i Losinj se nakonec odporoučeli ještě částečně kolébavými kroky ven z krčmy. Tohle je výhoda jejich návštěv u Shnilého pařezu. Alespoň na chvíli jsou v klidu.

Averme tedy konečně vyřídila vše, co měla. Teď už jí zbývalo jen jediné. Najít klíč. Ale, kde může být?

Zamyšlena vyšla ven. Znovu naskočila na své rozvrzané vozítko a vydala se směrem k lesu. Tam musí začít. Už se stmívalo a stíny začaly tančit všude kolem. Všechno bylo takové klidné, pomalé, a proto ani Averme příliš nespíchala. Sytě oranžové hvězdy už pomalu vládly celé obloze a slunce se stahovalo za nejvyšší ze čtyř hor v Prostoru, Tyrynaiu, která je vlastně pouhým vrcholkem nejvyšší hory Země. Mimo ty zbylé tři další, tu jiné vyvýšeniny nejsou. Žádná jiná hora na Zemi totiž není tak vysoká, aby svým vrcholkem protнула oblak vodních par, který, držen již dávno zapomenutými silami a kouzly, tvoří celé pevné podloží Prostoru. Na mnoha místech zde také roste jemná, sytě zelená tráva. Dokonce i nějaké květiny a stromy. Ale vzhledem k podmínkám je samozřejmě všechno jiné, než známe. Averme se na pár minut zastavila, ohlédla se za sebe a usmála se.

„Jó, Prostor,“ vydechla nadšeně, „není nad něj!“

Ještě chvílku pozorovala rudnoucí a za Tyrynaiu se schovávající kouli a potom se opět vydala na cestu. Pohled na Zemi je nekrásnější z koňského hřbetu, ale pohled na Prostor je nekrásnější z koloběžky. To proto ji Averme nepustila z ruky.

Pomalou se už blížila k lesu, když náhle zahlédla rychle se pohybující stín. Vyšel jen o kus dál z porostu a mířil jejím směrem.

Averme duchapřítomně sesedla z koloběžky a částečně se pokusila skrýt do trávy. Šedavý hábit večera ji milosrdně přikryl a učinil ji tak ještě více neviditelnou. Čekala. Co se bude dít? Kdo to je? Nejspíše nějaký zbloudilý pocestný. Ale to by bylo podivné. Takhle to vypadá, že je vcelku vysoký, ale v Prostoru moc vysokých obyvatel mimo víl a samotného Ubha není.

Neznámý se blížil. Vyšel na cestu. Averme si byla více než jistá, že ji musí odhalit. Trhla sebou. Něco dopadlo přesně vedle ní, a jak to odskočilo, provedlo to nálet na její lýtko. Ohlédla se. A tu málem vykřikla radostí. Klíč! Chvatně po něm sáhla...

„Au!“ Tohle byla něčí noha. Jak sahala po klíči, někdo jí nemile šlápl přímo na konce prstů.

„Tohle bys chtěla, vid’?“ pravil trochu nakřáplý hlas shůry. Averme se za ním ohlédla.

Stál tam muž. Vysoký, na první pohled drsný a zlý.

„Ano, to bych opravdu chtěla!“ odvětila.

„Ale to je moje! Teď už je to moje,“ muž se sehnul a vytrhl Averme kořínek z ruky.

„Co s ním chcete dělat?“

„Projít branou přeci. Mít ho jen pro sebe. Odemykat a zamykat ty vaše průchody, kdy se mi zachce.“

„Co prosím? Ne! To nemůžete! Když ho... moment. Co jste to říkal? Projít branou?“

„A co myslíš? Zpátky na Zem. Musím se vrátit, aby mne dlouho nehledali.“

„Počkat,“ trochu nemotorně vstala a popadla koloběžku do ruky, „vy jste ze Země?“

„Ano, to tedy jsem.“

„A jak jste se dostal sem?“

„Jak? No přeci tak, jak se sem dá dostat. Průchodem. Byla to náhoda, ale tak nějak se mi tu zalíbilo. No jo, jenže někdy bylo zavřeno a někdy ne. A tak jsem si řekl, že musím zjistit, jak se ty průchody otevírají a zavírají. A přišel jsem na to! Existuje klíč. Takový bezvýznamný malý odporný kořen, ale co dokáže. Nu, a teď je můj. Budu sem moci přijít kdykoli,“ pohodil klíčem v ruce a pevně ho sevřel. V jeho velké dlani se skoro ztratil. Pak šel dál po cestě. Averme přesně věděla kam. Jeden průchod byl totiž jen kousek odsud, a tak pro neznámého nebyl problém se k němu rychle dostat. On ale klíč nesmí pronést!

V koloběžce měla možná výhodu, ale i tak mu sotva stačila. Když zjistil, že ho Averme sleduje, rozeběhl se.

„Počkejte! To nesmíte! Jakmile klíč pronesete skrz, už se sem nevrátíte nikdy! Nikdy! Slyšíte? Průchody se navždy uzavrou a to by uškodilo všem tady. A vy, vy byste přišel o možnost se sem vracet!“

Neslyšel. Nebo, lépe řečeno, nereagoval. Cesta byla pořád upravenější a hezčí. Ty u průchodů totiž Averme zvláště opečovávala.

„No tak! Přece nejste nahluchlý!“

Zřejmě nebyl, ale rozhodně nehodlal odpovídat. Běžel pořád dál.

„Ale to ne!“ málem vykřikla Averme. To, co viděla, ji rozhodně nepotěšilo. Před nimi se zjevil průchod, ale, naneštěstí, nehlídaný. Losinj a ostatní zřejmě ještě nerozestavěli všechny hlídky.

Pokusila se v sobě najít ještě nějakou sílu na zrychlení, ale ať hledala, jak chtěla, nenašla. Byla umě skryta někde hluboko. Averme byla zoufalá. Nevěděla, co má dělat.

Muž už byl téměř u průchodu. Nakonec ji ale něco napadlo. Skočila vedle rozjeté koloběžky a tu samotnou vší její zbylou silou poslala směrem k muži. Naštěstí vcelku přesně.

„Au!“ zakřičel, když mu vozítko v plné rychlosti vjelo na paty. Zapotácel se, ale nespádl. Averme to však stačilo na to, aby ho dohnala a dokonala to, co měla původně udělat koloběžka. Vrazila do cizince a on se svalil na zem. Klíč mu vypadl z ruky. Chvatně po něm sáhla a schovala za pas sukně.

„Klíč není váš, pane, je můj. Já ho hlídám a udělám proto všechno, abych ho ochránila!“

„Ne! Tak lehké to nebude,“ snažil se nahmatat koloběžku, ale Averme byla rychlejší.

„S mojí koloběžkou na mě nechod! Vymysli něco originálnějšího.“

„Co se to tu děje!“ zaječel nějaký hlas. Averme by ho poznala kdekoli.

„Losinji. Už je vše v pořádku. Mám klíč. Tento nevídaný návštěvník mi ho ukradl,“ ukázala prstem na muže ležícího na zemi.

„Jaký?“ zeptal se nechápavě Losinj.

„No, tenhle přece!“ Averme se dívala na prázdnou cestu pod sebou. Úplně zmatená.

„Vždyť tu ještě před chvílí byl!“

Ohlédla se k průchodu a tu uviděla temný, vysoký, v průchodu mizící stín.

„Néé!“ vykřikla a ještě se pokusila zloděje chytit.

Nepovedlo se. Muž byl příliš rychlý.

„Utekl!“ řekla smutně, „co teď?“

„No, nevím, nevím... vidíš? Všechno pokazíš! Tohle se nemělo stát. Víš? Vždyť se vrátí a může to dopadnout ještě hůř, no ne? To snad, co asi teď tomu řekne Ubh? No, co asi řekne?“

„Velký Ubh na to nepoví nic, protože zatím neví přesně, o co se jedná.“

„Oh, Ubhu!“

Averme i Losinj se poklonili tak hluboce, jak jen to bylo možné. Ubh možná na první pohled nebudil respekt, ale uvnitř něj se skrýval dobrý a sebevědomý vůdce s osobitým smyslem pro pořádek a spravedlnost. V Prostoru bylo jeho jméno uznáváno a uctíváno. Podle Ubha možná až moc.

„Tak? Co se děje?“

„Máme klíč,“ začala Averme, ale zloděj nám utekl. Byl to někdo ze Země, kdo nějakým záhadným způsobem našel průchod a už, jak jsem pochopila, delší dobu tu obchází a zkoumal.

Teď utekl. Ví, kde průchod hledat. Vráti se.“

„Hlavní je, že máme klíč. Zamkněme průchody a budme obezřetní. Když je otevřeme, budeme je pořádně střežit. Kdo ví, kolik lidí už takhle Prostor objevilo. Jak jsem mohl být tak lehkovážný,“ vzdechl a poupravil si své brýle,

„Dobře. Děkuji všem. Děkuji tobě, Averme. Odvedla jsi skvělou práci! Teď už si snad dáš na klíč větší pozor.“

„Ano. To jistě dám. Děkuji ti, Ubhu!“

„Ale, jak...“

„A ty, Losinji, i tobě děkuji. I když příště bys měl být trochu rychlejší ve svolávání ostatních. Teď buď v pohotovosti, a pokud bude průchod otevřený, okamžitě ho začněte hlídat.“

„Ano, jistě...“

„Dobře. Myslím, že dnes toho bylo dost. Jdu se vrátit do klidu a pohody. Žijte blaze, přátelé.“

Otočil se a pomalým, rozvážným krokem odcházel po cestě pryč. Jeho zářivě fialovo-bílý hábit viditelně prosvítal i v houstnoucím šeru. Dlouho trvalo, než se i poslední barevná skvrnka zcela ztratila.

A tím skončil jeden rušný den v Prostoru. I když, na zdejší poměry by ho bylo jistě lepší nazvat rušnějším než obvykle. Tady, tady se totiž každý den děje něco, co se rozhodně k poklidnému chodu života přirovnávat nedá.

Kámen devíti sviní

Do okna se dralo několik slunečních paprsků. Přesněji tolik, kolik jich ještě zbylo. I slunce samozřejmě mrzlo zimou a navíc v žádném případě ne chtělo dráždit Otce Prasátek, zvláště ne teď, pár dní před Prasečnicemi.

Sacharóza Rezámková slunce měla ráda, i když díky trochu důvěrnější známosti s jistým upírem se mu také podvědomě naučila vyhýbat. I tak ale pořád měla potřebu vystavovat mu svou bujnou tvář. Proto teď stála před oknem své zbrusu nové novinářské kanceláře v ulici Malých bohů a nechala se jen tak ozařovat.

Zrovna se jí podařilo zamhouřit z poloviny jedno oko, když ji někdo zatahal za šos jejího nafialovělého kostýmku.

„Nu co je, hoří Opera?“ vyjekla a otočila se. Očekávané odpovědi se jí ale nedostalo.

„Ne.“

„Zmizela Neviditelná univerzita?“

„Ne.“

„Tak co tu u všech stojatých vod Ankhů děláš?“

Malá, zavalitá postavička s rezavými vlasy staženými do culíku a s načesanými vousy se podívala kamsi vzhůru, kde tušila Sacharóziny oči.

„Prosím, madmam, to já jenom, že tu je opět nějaký nespokojený předplatitel. Přeje si mluvit s vámi.“

„Kolikrát jsem ti říkala, Květovlaso, že všechny tyhle záležitosti máš vyřizovat ty!“

„To samé jsem řekla i tomu pánovi, ale on trvá na svém, madmam,“ odvětila Květovlasa.

„Mohla by ses vrátit dolů a...“

„Sacharóza Rezámková?“

Odkáslala si, „*Metr devadesát*“ kvapně si změřila pohledem nově příchozí postavu. „*Tak třicet centimetrů*“ propočítala své výškové možnosti vůči ní. Ne. Tohle není radno zkoušet.

„Ehm, ano... přejete si?“

Postava zpražila pohledem malou trpaslici, která už raději neříkala nic a bez jakéhokoli pokynu zmizela. Sacharóza se teď otočila čelem k příchozímu a, podle jejího mínění možná důstojně, se opřela o okno.

„Usaďte se. Nerada vidím, když můj host stojí,“ ukázala na volné křeslo.

„Nebudu sedět dlouho. Přišel jsem v jedné naléhavé záležitosti.“

„Ano, já vím. Jen mi stále nejde do hlavy, že jsou s tím předplatitelstvím takové...“

„Ne, tady nejde o předplatné. Kometu nečtu.“

„*Čím dál tím lépe*“, pomyslela si Sacharóza a přesunula se od okna na svou polstrovanou židli.

„A oč tedy?“

„Jste novinářka...“

„Ne, vážně?“ Neobratně se pokusila o odlehčení. Očividně to ale nezabralo, a pokud ano, zcela opačně, než zamýšlela.

„Promiňte, jen pokračujte. Poslouchám.“

„Jste novinářka...“ zopakoval neznámý, „Víte moc dobře o všem, co se kde šustne.“

Sacharóza polkla další, více méně pravdivou glosu.

„Říká vám něco ‘Schweinstein’?“

Nevyslovená glosa se teď opět o kus přiblížila na stupni pravdivosti k plusu.

„Je mi líto. Slyším to slovo poprvé.“

Návštěvníka to očividně velmi zarazilo.

„Ah tak, dobrá. Schweinstein, Kámen devíti sviní, je mocný amulet. Tenhle přesněji umožňuje jeho nositeli být mnohem více reálný.“

Sacharózin pohled mluvil za všechno.

„Tím myslím, že pokud ho na sebe vezme něco, co žije jen díky víře lidí, je tohle stvoření uchráněno před prozřením a nevírou a tedy před úplným zánikem.“

„Aha,“ začínala chápat Saharóza, „něco takového existuje?“

„Jistě. Jak myslíte, že přežívá Otec prasátek? Nebo víla Zubnička? No, to je jedno. Já po vás jen chci, abyste mi zjistila, kde se amulet nachází. Zajímám se o něj z vědeckého hlediska. Potřebuji ho vidět naživo.“

„Jo z vědeckého hlediska.. a to ho nemůžete najít sá...“

Návštěvník se zvedl a pomalu začal své vysoké tělo nahýbat přes stůl.

„E, dobře. Dobře. V pořádku. Uvidím, co se dá dělat.“

„Tak je to správné. A nebojte se, slečno Rezámková. Já se pro své informace vrátím. Za sedm dní.“

„Dobře, pane. Ale, nerada bych pracovala pro někoho, kdo mi ani neřekl své...“ zjistila, že už si povídá jen s prázdnou místností.

„... jméno,“ dodala, aby dokončila tok myšlenek. Pak zamrkala. Zdá se jí to, nebo je opravdu větší tma?

***

Od doby, co Sacharózu navštívila ta podivná kreatura, uběhlo už pět dní. Reportérka neměla stání, ale ať se snažila, jak se snažila, nikdo o žádném podobném amuletu nevěděl.

Ve chvíli, kdy už začínala pořád víc propadat depresím, zašla k Zašitému bubnu. Nenacházela totiž už žádné jiné východisko, aneb když se chcete něco dozvědět, jděte do hospody.

Otevřela dveře a ještě včas je stačila opět přibouchnout, aby se jen tak tak ubránila letící sekeře. Proraženou dírou se ven dral urputný smích. Sacharóza okamžitě znovu otevřela a svým tyckým rychlým krokem vešla dovnitř. Jakmile stanula za prahem, rozkřikla se: „Takhle se chová k dámě!? I vy šprýmaři,“ mrkla a nuceně se usmála

„Pardon, slečno. Ta nebyla na vás...“ zaznělo přátelsky v odpověď. Sacharóza okamžitě nabrala směr k nejbližšímu volnému stolu, ač se sama divila, že vůbec nějaký takový existoval. A kupodivu i v celkem použitelném stavu. Usadila se a když k ní přišel hostinský, objednala si. Přes své myšlenkové vyčerpání ani vlastně nezaregistrovala, co jí nakonec postavil na stůl, ale to už jí stejně mohlo být jedno, jelikož v tu chvíli upadla do polospánku a plnou vahou opřela. Ozvalo se slabé vrznutí, možná i téměř neslyšitelné prasknutí, ale židle zůstala silou své dřevovůle stát.

Sacharóza už opravdu nemohla udržet oči otevřené. Dokonce ani ta kapalina neurčité barvy, neručitého původu, zato zcela určitého oděru, ji nepleskla přes nos dostatečně silně. I přesto k ní ale dolehl rozhovor.

„No jasně.. jasně, Zloto.. slyšel jsem o něm. Chodí ulicema a všude, kam přijde, je pak tma!“ pronesl jeden hlas.

„Joo.. to on nemůže byt normální,“ odvětil druhý.

„Ale no tak. Přece nebudete věřit pohádkám starýho Moucka, no? Nějakej Temnotmy pán Neprostop mi je prostě naprosto ukradenej. Neviděl jsem ho, slyšel jsem o něm

takříkajíc od kamaráda mýho kamaráda, tudíž logicky..
neexistuje.“ dodal další. Sacharóza zpozorněla.

„Ale muj malej synek ho viděl opravdu. Na jeho vlastní
oči!“

„Kecy a žvásty, Cepe.“

„Alé prouč by? Taky sem od svejho kamaradá slyšu, že ho
vidjel. Vysoukej, diunej , zbyla po njem jen tmá.“

Bylo slyšet jak jeden z nich vehementně zavrtěl hlavou.
Sacharóze už to nedalo. Zvedla se a snažila se odhadnout
odkud rozhovor pocházel. Podezření padlo na stolec vedle.
Seděl u něj trol, trpaslík a podivný člověk.

„Promiňte, pánové, ale... vy jste zmiňovali tu podivnou
postavu, co se potlouká Ankh-Morporkem?“

Každé jedno oko se teď otočilo od korbelů a prohlíželo si
Sacharózu. První vyjel trpalík.

„Jo! Pěkná blbost, co?“

„No, nevím. Vysoký? Divný? Propadlé oči, černé? Dlouhý
plášť a košile s kalhotami?“

„No auno.“

„V tom případě, nerada bych vás nějak vyvedla z míry, ale
já ho opravdu viděla. Byl u mne v kanceláři.“

„A vy ste...“ pokračoval trpaslík.

„Sacharóza Rezámková, nepoznáš? Žurnalistka, která ví o
všem, co se ve městě šustne. Když to říká ona, musí to bejt
pravda. On existuje, Zloto.“

„Jo, jasně. Fajn. Říkejte si co chcete. Já tomu furt nevěřim.“

„To je jeudno,“ odeskl trol Zlotovi a pak se opět podíval na
Sacharózu, „Alé, co vlastnje u vás chcel?“

„Na tom nesejde. Chtěl jen něco zjistit. Nic důležitého. Ale
já bych ráda něco zjistila o něm.“

Trol už chtěl něco říci, ale kdosi byl rychlejší.

„Je vysoký. Kudy chodí, setmí se. První ho viděl starej Moucek, v nějaké zapadlé uličce, víme přeci, kudy chodí, co? Potom o něm začal vypravovat všude možně. A potom ho začali vidět i ostatní.“

Celý stůl se ohlédl za sebe, tedy až na trola, který měl nově příchozího přímo před sebou.

„Co dělá mág u Zašitého bubnu?“

„Já, já tu vlastně vůbec nejsem,“ prohodil mág a přitáhl si židli od vedlejšího stolu. Ozvalo se dopadnutí čehosi na zem a následné chrápání.

„Vy ste ho tauky vidjel?“

„Ano. Jistě že. Už ho viděl téměř každý.“

Zlota opět jen vrtěl hlavou.

„Ale to není vhodné probírat tady.“

„Chcete snad říct, že když nás tady někdo uslyší, bude si to pamatovat a prořekne se někde jinde?“

„Možné je všechno.“

„Ce, ha, ha..“

„No, slečno Rezámková, mohl bych s vámi mluvit?“ optal se mág.

„Jen mluvte.“

„Já myslím, o samotě.“

Sacharóza přikývla a společně s mágem vykročila na ulici.

***

Celou cestu mlčeli. Mág se rozmluvil až ve chvíli, kdy Květovlasy zabouchla dveře Sacharóziný kanceláře.

„Víte, je to celé divné.“ řekl nakonec.

„Co?“

„Celá tahle záležitost. Popis té osoby, pokud ji tak vůbec mohu nazvat, nesedí na nikoho, kdo normálně nejevn v Ankh-

Morporku, ale ani kdekoliv jinde na Zeměploše žije. Tma všude, kde chodí. Výška. A další podivnosti.“

„To ano. A ten pocit z něho byl taky takový zvláštní.“

„Tak. A to není všechno. Víte, co se říká o té výšce? Že prý byl nejprve celkem malý. Podobný trpaslíkům!“

„Takže tím říkáte, že roste?“

„Ano.“

„Ale jak je to možné? Jak dlouho se tu objevuje?“

„Ani ne dva týdny.“

„Tak to mi prosím vysvětlete. Dokázal byste si představit, že někdo, kdokoliv, roste takhle rychle?“

„No, ne. Roste převratně. A čím je větší, tím více se o něm mluví.“

Náhle se jedna všetečná myšlenka protáhla škvírou pod dveřmi a praštila téměř ve stejný moment jak mága, tak Sacharózu. Oba se na sebe podívali.

„Roste tím rychleji, čím více se o něm mluví. Začalo to jednou jedinou zmínkou. Něco mi to připomíná.“

„A ještě ke všemu se mě ptal na Schweinstein.“

„Kámen devíti sviní!“ vyjekl mág. „Ten je v N... “ polkl.

Sacharóza jen ukázala prstem na mága. Ten přikývl. Oba pak svorně pronesli: „Nesmí se k němu dostat! Jinak tu máme velký problém!“

***

Takto uběhl další den. Bylo jasné, že tohle nebude lehké dát doporádku. Naštěstí ale měli v ruce trumfy. Měli v ruce Kometu a měli v ruce mágy. Což sice nemuselo ještě nutně znamenat vítězství, ale naznačovalo to alespoň menší šanci.

„Květovlaso,“ pronesla Sacharóza, když trpaslice stanula před ní, „Jak rychle jsi schopná roznést všechny výtisky Komety?“

„Den, dva by měly stačit, madmam.“

„To je strašně dlouho! Potřebuji, aby to bylo za hodinu!!“

„Ale madmam, to přece...“

„Nezajímá mě to. Tohle je nutné. Sežeň pomoc. Jakoukoliv! Na tomhle stojí a padá budoucnost Ankh!“

„Ale...“

„Žádné výmluvy! Zaříd' to! Zítra budeš roznášet.“

Květovlasa se sklopenou hlavou zmizela za dveřmi. A Sacharóza sedla a psala:

V Ankh-Morporku se roznesla pověst o podivné postavě chodící ulicemi, rozsévající šero. Tato povídkářka vzešlá z úst pana Moury Moucka způsobila všeobecnou paniku, jelikož tuto podivnou bytost kamarád každého vašeho kamaráda jistě viděl. Vše už ale končí. Tato postava neexistuje a její jméno už pomalu rozfoukává vítr. Teď se už jen můžeme těšit na to s jakým zvláštním příběhem přijde pan Moucek příště.

Za Ankh-

Morporskou kometu, Sacharóza Rezámková

Když Sacharóza dopsala, poslala okamžitě text po Květovlasu jako dodatkový článek do tisku, aby zítra v Kometě nechyběl. Sedmý den vstal z mraků, takže nezbyvalo nic jiného, než čekat. A také doufat, že Temnotný pán přijde co nejdříve ráno. Novou Kometu nesměl přerušit a navíc musel sejít na nějaký čas z očí všech obyvatel Ankh-Morporku. Takový byl plán.

Vymysleli ho společně s mágem. Ostrobrk Černoděr byl na Neviditelné univerzitě nový. Možná díky tomu si ještě zachoval trochu racionálního uvažování, díky čemuž bylo možné vyhodnotit situaci a vhodně na ni reagovat.

Tak uběhl další den, možná ještě rychleji, než měl v plánu, a Sacharóza znovu seděla ve své kanceláři a vyčkávala. Velmi záhy se otevřely dveře a do místnosti vešla Květovlase.

„Madmam, je tu opět ten divný pán, co si byl stěžovat na to předplatné.“

„V pořádku. Jen ať jde dál.“

To už Sacharóza přednesla jen jakou pouhou formalitu, jelikož ten divný cizinec vstoupil do kanceláře okamžitě po Květovlase.

Ani *Usaďte se* nedořekla. Když mu začala věnovat maximální pozornost, už dávno seděl v křesle.

„Dobrá. Koukám, že umíte držet slovo, co?“

Následoval nechápavý pohled. „No, to nechme být,“ procedila.

„Máte pro mě mé informace?“

„Ale jistě že. Mám mnoho informací. A ano. Také jsem zjistila, kde se Schweinstein nachází.“

„Skvělé. Takže, kde ho máte?“

„Ještě ho nemám.“

„Cože?“

„Neřekla jsem, že ho mám u sebe. Jen jsem řekla, že vím, kde je. Je uschován v Neviditelné univerzitě. Ale mluvila jsem s mágy a pan Černoděr slíbil, že ho donese. Měl by tu být každou chvíli.“

„No dobrá, počkám. Ale ať to netrvá dlouho.“

„Nebojte se.“

Následovala krátká chvíle ticha.

„Takže? Kde je!“

„Na cestě. Nemějte obavy.“

Tu se otevřely dveře. Sacharóza vstala a vyšla Ostrobrkovi vstříc.

„Květovlasa a nějací další pomocníci už roznášejí Kometu,“ špitla mu do ucha. Kývnul a pousmál se. Potom mu padl zrak na Neprostupa, odstoupil o krok, ale jakmile vrazil do Sacharózy, musel se odebrat jen jediným směrem.

„Máte pro mne amulet?“

„A.. ach.. ano. Mám.“

„Skvěle. Kde!“

Ostrobrk pomalu vytáhl zpod pláště stříbrně zářící oválnou placku s vyrytou prasečí hlavou. Temnotmy pán po něm hmátl.

„Výborně.“ křikl a zavěsil si ho s obřadní důležitostí na krk. Teprve teď Sacharóza začala uvažovat nad tím, jestli je vyšší. Byl. V tu samou chvíli ji i vystrašeného mága odstrčily dvě ruce a Neprostup vyrazil ze dveří. Světlo nad jejich hlavami zablikalo. A ne. Nebyl to ten křišťálový lustr.

„Tohle je špatné! Tohle jsme neplánovali!“

Ostrobrk bezradně pokrčil rameny a okamžitě se jal následovat Temnotma. Se Sacharózou v patách. Když ho dohnali, Neprostup už stál v ulici a s velkou pýchou a sebedůvěrou rozhlašoval: „Já jsem vládce tmy a říkám Vám, že v těchto ulicích už nebude více světla!“

Postupně se za ním tvořily davy, které ho krok za krokem následovaly. Bylo až obdivuhodné, jak na lidi působil. Sacharóza s Ostrobrkem se prodrali až těsně k němu a když se Neprostup pokoušel na blízkém náměstí pronést proslov, Sacharóza byla rychlejší.

„Proč jste se sem všichni nahrnuli?“ vykřikla udiveně.

„Proč? On nás sem zavedl,“ odpověděl kdosi a ukázal přímo na Neprostupa.

Sacharóza se otočila jeho směrem.

„Kdo?“

„No přece ten, co stojí vedle vás, slečno Rezámková.“

„Ne, ne, ne... to je omyl. Jsem tu jen já a pan Černoděr. Nikdo jiný. Že je to tak?“

„N...“

„Ale jistěže. Nikdo jiný tu není.“ Ostrobrk mávl rukou přímo směrem k cizinci a jak se tak zdálo, ruka jím prošla.

„Ale je! Vždyť vedle vás stojí ten podivín!“

„A ták.“ opáčila Sacharóza. „Ale vážení. To je jen blud. Vedle mě opravdu nikdo nestojí. Žádný Temnotný pán Neprostup neexistuje. Je to povídačka. Vidíte ho snad?“

„Musí mě vidět! A už to nezvrátíte! Na Ankh-Morpork padne tma!“

„Ale osmy padnou.“

„Ne! Já mám amulet! Teď už budu díky víře těchto všech žít navěky!“

Sacharóza se uchechtla.

„Jste ještě nezkušený, pane Neprostupe. Neznáte Ankh-Morporské poměry. Proto také nevíte, že tady téměř nikdy nikdo neplní nic tak, jak chcete. Tohle je jen bezcená cetka. Pravý amulet je pořád ještě dobře schován tam, kde byl vždycky.“

„Co? Ne! To není možné! Vždyť...“

„A já vlastně ani nevím, s kým to tu mluvím.“

Sacharóza také máchla rukou a stejně jako předtím Ostrobrkovi, ruka nezvaným návštěvníkem prošla.

Náhle v davu zahlédla Zlotu. Ucítla záchranu.

„Zloto! Vidíš vedle mě někoho?“

Zlota chvíli přemýšlel. Nějaké neurčité obrysy tam byly. Ale ty se pořád ztrácely a zase objevovaly a zase ztrácely a zase objevovaly, takže logicky vzato...

„Ne, nikdo vedle vás nestojí. Vůbec nikdo.“

Z davu se začaly ozývat další hlasy. A dokonce i ti, co si byli naprosto jistí, že tam někdo byl, začali toho někoho ztrácet. Obrysy blikaly někdy silněji, někdy méně, až nakonec stále ostřejší světlo vymazalo i poslední čáry toho vysokého těla. Najednou nebylo. A nikdo už neměl pochyby.

Pan Moucek si už ani nepamatoval, že někdy něco takového, o Temnotmy pánu Neprostupovy, vypustil z úst. Slehla se po něm zem. Jediná zmínka zůstala jen v těch vytištěných novinách, které už stejně dávno shořely v krbu, nebo skončily ještě nějakým mnohem horším způsobem.

Sacharóza se v klidu vrátila ke své práci, stejně jako pan Ostrobrk a stejně jako vše ostatní. Jediné, co Sacharóza Rezámková, novinářka na slovo vzatá, ještě v novinách v závěru jednoho článku otiskla, bylo: *„Vážení čtenáři, dejte si pozor, co říkáte. Lidé se toho mohou chytit a může se to vše pak zvětšit do takových rozměrů, že si to ani nedovete představit. Vaše, Sacharóza Rezámková“*

Prvorozená

Před mnoha a mnoha nedozírnými lety, kdy ještě planeta Země byla do vesmírných plenek oblečena a nebylo jí více než pár desítek let, život ještě v podobě, kterou známe my dnes, byl pouhou nejasnou představou Budoucnosti. Takovou, která ještě nezačala nabírat žádných zřetelných tvarů.

Avšak to nezabránilo matce Přírodě, Bohem vyvolené vládkyni nově stvořené planety, aby začala Zemi měnit. Právem se jí nelíbil oheň a prach, který ji zdobil, a stále více jí tu chybělo něco jiného. Krásného a voňavého, co by rozsvítilo sinavý zemský povrch a donutilo koutky úst se smát. Dny upadaly do temnoty a noci se rozzařovaly a matka Příroda stále procházela svým novým domovem a hluboce přemýšlela. Nespala. Neodpočívala.

Když se po několika probdřených nocích konečně posadila na lávou rozežhátý kámen, aby ulevila svým zmoženým údům, padl na ni silný stín zklamání a strachu. Bůh jí dal moc, aby ze Země udělala domov. Domov plný barev a radosti. Zatím tu ale jen sedí, neschopna jakéhokoli vymyšlení. Nenapadá ji nic. Nic, co by se alespoň krůčkem přiblížilo představě Pána.

Cosí jí zastudilo na její po růži zbarvené tváři. Kapka smutku. Lehce a pomalu setřela slzu svým dlouhým ukazováčkem a podepřela si dlaní bradu.

Víčka jí stále více těžkla a ona už je nedokázala, ač se snažila, seč mohla, udržet. Únava byla silnější a protentokrát boj vyhrála. Matka Příroda se oddala dlouhému, osvěžujícímu spánku.

Byl možná bezesný, ale tak jako spala Příroda, její myšlenky byly vzhůru. Pobíhaly po její rozbouřené mysli sem a tam a drze se vkrádaly i do těch nejtemnějších a nejbzdálenějších koutů. Jak ale měnily svoji polohu a chtěly poznat nové a nové části mysli, začaly se některé pomalu spojovat. Byly si tak blízké a natolik si rozuměly, že spolu dokázaly bez problémů hovořit.

Pak se matka Příroda probudila. Stále ještě byla trochu zmatená. Brzy však pochopila. Z celého toho zmatku se zrodil nápad. Konečně!

Již déle nečekala. S lehkým úsměvem na rtech se rozhlédla kolem sebe. Viděla jen oheň a prach. Klekla si na rozpálenou zem a jemným dechem zchladila malý kousek planety. Potom na to samé místo položila dlaň. Jediným pohybem smísila prach a spálené kamení do jednoho jediného kousku. Když potom procedila tuto nově vzniklou hmotu skrz dlouhé chladné prsty, ta změnila nejen barvu, ale i svoji původní konzistenci. Byla vlhčí a tmavší a ztratila šedavou barvu, která byla zaměněna za příjemnou očím lahodící tmavě hnědou. Jeden koutek rtů se stáhl do ještě znatelnějšího úsměvu a matka Příroda uznale pokývla hlavou nad svým vlastním dílem.

Potom ale pokračovala. Vzala znovu kousek té podivné hmoty. Tentokrát jen mezi dva prsty a chvilku si s touto součástí země pohrávala.

Nakonec si to, co z toho vzniklo, položila na svoji vrásčitou dlaň. Nebylo to nic převelikého a ani moc krásy z toho nesálalo, ale i přesto matka Příroda cítila, že stvořila něco, co jednou bude měnit osudy lidstva. Jemně pozvedla tuto věc směrem k Slunci, aby si ji prohlédla. Její barva ji uchvátila. Vzdechla.

Potom to vzala, vložila zpět do stejné barevné, ovšem oproti tomuto sypké, hmoty a zakryla tak, aby k tomu alespoň pár blahodárných paprsků slunce mohlo.

„Caacao, tak ti budu říkat!“ pronesla směrem ke svému výtvoru a s prosbou v očích vzhlédla k nebeskému zlatu.

„Předej mu svoji energii. Vždyť to pro tebe není nic příliš složitého!“

A opravdu nebylo. Každý den obdarovávala velká hvězda Caacao svým teplem a jassem. Po nedlouhé době se na místě, kde bylo jen pouhé hnědé nic, objevila vůbec první rostlina. Matka Příroda byla spokojena s tím, co stvořila. Poznala tak, že i ona dokáže díky jí dané moci a schopnostem opravdu přetvořit nehostinnou Zemi v něco krásného. Caacao, neboli Prvorozenou, to začalo a dosud to ještě stále neskončilo.

„Stále je co měnit,“ říkáává Příroda s úsměvem.

3. Část – Na zamyšlení

Spor protikladů

Je příjemné, když si dva dobří přátelé sednou k šálku voňavého černého čaje a společně dlouze a zapáleně pohovoří o strastech a radostech všedního života. Avšak není už tolik milé, když si k podobnému čaji sednou dva, kteří se zrovna moc v lásce nemají.

Jednoho dne se takto sešly i Stejnost a Rozdílnost. Dvě sestry, tolik si podobné, a přeci úplně jiné.

Nohu přes nohu a v ruce za s citem vytvarované ouško držely obyčejný, ale přeci tak krásný, šálek. Nasávaly vůni, která se z něj linula, a která by málem zaplnila celou místnost, kdyby neodolala pokušení a neutekla otevřeným oknem ven.

Bylo ticho. Obě sestry moc dobře věděly, že jakmile by promluvily, dopadlo by to špatně. Pohádaly by se a následně zase ve zlém rozešly. Jako vždy. To ale tentokrát nechtěly.

Hleděly si upřeně do očí, jejich přísná tvář se ani trochu nepohnula. Nejraději by se ani nesešly, kdyby tomu tak nechtěla jejich paní, Povaha. To ona se je neustále snažila udobřit, a to i přesto, že věděla, že je to zhola nemožné. Měly tedy v plánu nepromluvit ani slovo, vypít čaj a sezení ukončit. Kdyby ale ticho nebylo tolik skličující!

„Ten čaj je dobrý,“ pronesla Stejnost. To ticho už zkrátka nemohla snést. Ostře ji bodalo a znervózňovalo natolik, že ho musela nějak narušit.

„Pravda. Pravdaže,“ odvětila Rozdílnota.

Uhnula pohledem a pomalu se napila. Hned vzápětí se jí ale v očích objevil mírně rozčilený výraz. Pohlédla na sestru.

„Nemám ráda ticho, promiň,“ omlouvala se Stejnost. Začala si nervózně pohrávat s šálkem a nepřítomně pozorovat jeho zářivě zlatý okraj.

„Ticho léčí. Ticho a klid. Proto jsem raději sama,“

„Ale nemusíš. Být ve společnosti je přeci tak příjemné, no ne? Můžeš mluvit s ostatními o mnoha věcech a zažít s nimi mnoho zábavy,“

„Většinou s nikým nenajdu společnou řeč,“

„Nesmysl! Vždyť je tolik věcí, o kterých se dá mluvit!“

„A také mnoho věcí, o kterých je lepší pomlčet,“ oponovala klidně Rozdílnota. Znovu nasála nosem nezaměnitelnou osvěžující vůni čaje.

„Pomlčet?“

„Jakmile bych o nich promluvila, změnila bych se v černou labuť, a ty bílé kolem mě by mě okamžitě vyštípaly,“

„Copak ty tedy vůbec s nikým nemluvíš?“

„Mluvím jen, když dostanu otázku. To už je zvyk. Jinak jsem raději stranou. Ale když se přece s někým z lidí zapovídám a on mne poslouchá a naslouchá mi, pak má ještě větší trápení, než já. Tady mne alespoň někdo chápe. Ale tam dole...“ zavrtěla smutně hlavou.

„Tak přeci nemluv o tom, co by mohlo přivodit takové neštěstí. To když já si s někým povídám, je mi potom vděčný. Díky mne má mnoho přátel,“ Stejnost si smočila ukazováček a olízla kapky tmavě-hnědého moku, které na něm ulpěly. Potom rázně odstrčila šálek pryč.

„Víš, drahá, možná bys měla změnit téma, když s někým mluvíš. Hovořit o něčem jiném, obyčejnějším. Vezmi si příklad ze mě!“

Rozdílnost prudce zvedla hlavu od svého šálku. Zalapala po dechu.

„Byla bych raději navždy mlčela, než si vzala příklad z tebe,“ pronesla potom, „Víš ty vůbec, jak by to dopadlo? Jaká by potom byla naší vinou Země?“

„Prosím tě! Byla by přesně taková, jaká by měla být. Všichni by měli o čem mluvit. Měli by společné téma,“ neuvěřitelně se jí v tu chvíli rozzářily oči, „ano, společné téma. Pojdme a vymysleme nějaké! Vždyť to nemůže být tak těžké. Obě pak můžeme mluvit o jedné věci a ti, s kterými potom budeme hovořit, budou také mít společné téma k hovoru. Brzy takto promluvíme se všemi lidmi! Všichni pak budou moci mluvit o stejné věci. No, není to krásná představa?“

„Ach, jak jsi naivní a slepá!“ odsekla Rozdílnost. Hned se ale znovu uklidnila. Prohrábla si své dlouhé světlé vlasy a vzdechla.

Stejnost se na ni zahleděla. Do očí jí vstoupila zlost a vztek. Lehce bouchla pěstí do stolu.

„Tak slepá? Jak to myslíš? Domnívám se totiž, že někdo jiný tu nechápe vážnost situace. Lidé jsou rozskupinkovaní, a to jen proto, že nemají o čem mluvit! Někteří jedinci jsou odstrčení do kouta jen z jednoho hloupého důvodu, každý má jiné zájmy, jiné myšlenky, jiná přesvědčení, jiná témata... copak nevidíš, co jsi provedla? Vždyť s těmi všemi jsi promlouvala ty!“

„Ach. Dobře, přiznávám se, chceš-li, to já jsem jim kladla na srdce tyhle, jak říkáš, bláznivé myšlenky. Ale pověz mi teď ty. Což nechápeš, že kdyby všichni lidé měli stejné

zájmy, kdyby všichni byli stejní, že by to bylo ještě horší? Jak by si pak navzájem radili a pomáhali? Jak by řešili nějaké úkoly, o které by se nikdo nezajímal?“

Stejnost odložila konečně šálek na stůl. Stále z něj ale nespustila oči. Zamyslela se.

„Dobře. Ale stejně. Kdyby nebyl nikdo jiný, zmizely by pomluvy, protože by přeci nebylo co pomlouvat. Nikdo by se nelišil. A díky tomu by už bylo na Zemi příjemnější žít. Proč tohle lidem nedopřát?“

„Neslyšíš, co říkáš za hlouposti? Kdyby byli všichni stejní!“ Rozdílnost se prudce postavila a odsunula židli tak prudce, že ji málem shodila.

„Kdyby byli všichni stejní,“ zopakovala a klesla zpět na místo. Hlavu si ladně podepřela svou chladnou, bílou rukou, „To je ale na lidech to krásné, to důležité, že nejsou stejní. Je přeci nesmírně potřebné, abych si vždy vytáhla někoho z davu a mluvila s ním o něčem zcela jiném, než ty. A pokud jde o pomluvy, pak ti jistě nemusím připomínat, že lidé si vždy najdou něco, co je možné pomluvit a kvůli čemu by mohli rozpoutat rozepři.“

„To není pravda!“ Stejnost teď už byla nepřičetná. Její mělký pohárek netrpělivosti teď už zcela přetekl. Znovu bouchla pěstí do stolu. Tentokrát tak, že její hrníček s čajem až nadskočil a jedna kapka jeho obsahu přistála na stolku.

„Pravdu nezapřeš,“ řekla Rozdílnost. Očima při tom chladně pozorovala kapku dopadající na stůl.

„Hah, nu dobrá! Promiň. Odcházím. Děkuji za čaj, byl dobrý, ale chtělo by to více cukru, byl mírně nahořklý!“ Stejnost strčila do stolu a našťvaně odhodila židli kus stranou. Potom vyletěla z místnosti jako blesk.

Rozdílnoť tu zůřtala sama. Pomalu dopila svůj čaj a odložila šálek na malý talířek.

Uvelebila ve svém měkkém křesle a přemýřlela. Myřlenky se jí v hlavě honily jako rybky ve vodě a pořád ji popichoaly a otravovaly. Ona však upřela svůj zrak někam do daleka, do věčného jara tam venku, a úplně si jich přestala všímat.

„A takhle to dopadne vždycky,“ poznamenala jen tiře, „pohádáme se a já zase zůřtanu sama,“ Zaposlouchala se. Konečně zase slyřela to známé ticho, které se usadilo všude kolem ní. Nic víc, nic méně. Tenhle její věrný přítel ji zkrátka nikdy nezklamal. Přivřela oči.

„Ale ne že by mi to nějak vadilo,“ řekla nakonec a suře se usmála.

Zrcadlení dvou

Vždycky jsem věděla, že to pro mne bude znamenat něco víc, než jenom pouhou formu zábavy, jak tomu u většiny smrtelníků bývá. Vždycky jsem tušila, že to nebude jen tak. Avšak že to bude až takhle silné, na to jsem se snad neopovážila ani pomyslet.

Ze zrcadla umístěného zlověstně přímo přede mnou na mne tupě zíral úplně cizí člověk. Někdo, koho jsem potkávala jen tady. Ale teď se usmíval, a ač možná byly ty oči zcela odevzdané a možná i nepřítomné, usídlila se v nich jakási nepopsatelná, avšak mně už dobře známá, jiskra. Taková, která se v nich zjeví jen málokdy a málokomu. Vlastně skutečně jen tady a jen těm, co propadli. A potom, potom opět vyhasíná a vytrácí se zpět do stěn toho tajemného stavení. Do těch bílých zdí, jež pamatují tolik. O každém z jejich návštěvníků ví snad mnohdy i více, než by mu bylo milé.

I o mně toho ví nemálo. Vlastně tolik, že kdokoliv jiný by takové množství informací ani nevstřebal. A ještě ke všemu informace tohoto typu. Ale ony naslouchají. Zpovídám se jim téměř pokaždé, když se jich dotknu a když ucítím jejich chladivý, konejšivý vnitřní hlas. Stejně tak ale vylévám své srdce i mému druhému já tam ve skle. „No, podívej se na mě,“ říkávám mu, „sem pořád stejná, co? Zoufalá, ztracená, ale šťastná.“

Dnes jsem však mlčela. Neřekla jsem nic. Ze zásuvky pod stolem, která nesla za pomoci zašlého kovového štítku jméno Anna Martová, tedy i jméno, jež nosím já, jsem vytáhla krabičku a pudřenku.

Pak jsem opatrně odklopila víčko a z toho plechového úložiště všeho vytáhla gumičku a již téměř nepérující pinetky. Během minuty by nikdo nepoznal, možná tedy jen při dlouhém zkoumání, že mám dlouhé světle hnědé vlasy. A co teprve potom, když jsem sáhla jen o kus vedle a z umělé hlavy stáhla paruku. Vzápětí jsem si ji také narazila na hlavu svou. Nové, někdy ve vzdálené minulosti možná ještě sytě černé, vlasy jsem prohrábla opatrně prsty tak, aby mi kryly z větší části i ramena.

A opět jsem se setkala s tím stejným pohledem, jako před malou chvílí. Jsem prokletá. Prokletá divadlem. Prokletá uměním. Drží mne a nepustí. Už nikdy. Ale já? Stěžuji si snad? Ne. Já jen utíkám. Sama od sebe a od své reality. A dnes to vše dovrším. Dneškem počínaje už zkrátka nemohu ustoupit. „Jsi už při... ale no tak! Ann! Za chvíli jdeš na scénu! Myslíš, že na tebe budeme čekat?“ Jen jsem mu naznačila letmým pohybem hlavy, že čekat nebudou a druhým posunkem jsem ho briskně vykázala ze šatny. Čekat. Na mne. Při premiéře. Při mé první velké premiéře. To se opravdu nestane.

Otočila jsem se zpět na svůj odraz. Povzdechla jsem a raději rychle uhnula pohledem, protože bych se opět mohla ponořit do vod mých rozverných myšlenek, avšak to jsem v tuhle chvíli skutečně neměla zapotřebí. Teď jsem se musela připravit. Kostým jsem už měla na sobě, ale ten obličej. Opatrně a rozvážně jsem si na sebe nanasla pudr. Jako už tolikrát. Oči jsem si pořádně zvýraznila černými stíny, i když takové výrazné líčení mi je z duše odporné. Ale je zapotřebí. Tady ano. A zvláště teď.

Po krátké chvíli jsem konečně odložila veškeré nutné zkrášlovací prostředky zpět do šuplátka a naposledy se podívala vstříc nově vzniklé osobě. Stála přede mnou ona.

Kleopatru. Vážná a sebejistá. Připravená na všechny strasti a překážky života. A zamilovaná. Ale ona alespoň milovala někoho, kdo jí lásku oplácel. Popotáhla jsem si dlouhý šál, jež jsem měla přehozený přes ramena, a upravila ho tak, abych skryla to, co se snažím zatajit celému svému blízkému okolí. Jen ty zdi to ví. Ale přece o těch modřinách nebudu vyprávět celému světu. Tohle jsou mé osobní záležitosti. Já sama si můžu za to, že jsem podepsala ty papíry tehdy v kostele s někým, kdo mi pak zničil život. Vlastně kvůli němu jsem se dala k divadlu. Cestování. Dlouhé zkoušky. Do noci. Samé krásné možnosti být mimo. Mimo něj. Mimo domov. Daleko od utrpení. Jedině v divadle jsem mohla zapomenout. Stát se někým jiným. A teď, díky tomuto představení, bych měla dostat angažmá úplně na jiné scéně. V jiném městě. To proto si stále říkám, že už to všechno skončí. Konečně.

Otočila jsem se směrem ke dveřím a přesně v tu samou chvíli, kdy začal divadelní rozhlas oznamovat brzký začátek představení, jsem se rozvážným krokem vydala k východu. Šatnu jsem již nechala za sebou a procházela jsem všemi úzkými a spletitými chodbičkami do zákulisí.

„No to je dost! Za chvíli už se začíná a Ty.“

„Marku, prosím. Ty víš, že nikdy nezmeškám,“
poznámka jsem rázně. Já jsem umělkyně. Nebudu přeci omezována nějakými vymyšlenostmi jiných. A navíc, skutečně jsem nikdy nezmeškala. Já pozdě nechodím.

Usedla jsem na dřevěnou židli. Stojí tu již léta, ale já na ni pokaždé před každým prvním vstupem na scénu usedám. Jako vždy trochu zavržala, zahoupala se zleva doprava a pak se v pohybu trochu ustálila a já se mohla konečně trochu opřít. Přivřela jsem oči a už jen nechala první tóny operní přede hry šimrat mé smyslové buňky. Prsty naprosto spontánně

vytūkávaly základní takt do mého kolene a já už opět propadala té krásné, tak geniálně promyšlené, hudbě. Každý jeden tón jsem vnímala tak intenzivně. Vždy prostoupil celé mé smrtelné tělo, od hlavy až do konečků prstů a dráždil toho člověka uvnitř. Mou duši, s níž zacházel takovým způsobem, jako zachází vítr s osikou. Krásný pocit. Uvolňující.

Nepopsatelný. Pocit, bez kterého bych již nemohla žít.

„Anno, máš tu hovor,“ vyrušila mne ze snění inspicientka.
„Ale vyříd' ho rychle! Za chvíli jdeš na scénu.“

„Tak proč jsi to neutnula?“

„Prý je to naléhavé.“

Těžce a nerada jsem se zvedla ze židle a převzala sluchátko. Utrousila jsem strohé a mírně našťvané „Prosím“ a čekala, co tak důležitého se dozvím.

„Co se děje?“ padla další otázka, když jsem postarší ženě z inspicie telefon zase vracela.

Musela jsem vypadat opravdu komicky. Koutky úst se mi cukaly v neurčitém úšklebku. Nevěděla jsem, jestli se smát, nebo brečet. Naprosto nepřítomný a nechápavý výraz se pokoušel probourat nedaleké zdi, nebo provést kdoví jaké jiné škody. Byla jsem naprosto dezorientovaná a zmatená. V křeči. Neschopna promluvit jediného slova.

Doufala jsem, že se něco stane, ale tohle? Není tohle náhodou už moc? Ale vlastně... není. Vždyť to takhle dopadnout muselo. Jinak ne. Jiný konec jsem neviděla. Nemohl být jiný. Nebo mohl? To už se teď nedozvím. Chtěla jsem částečně ukončit své trápení, ano, a divadlo mi v tom pomohlo. Ale teď, zásahem nějaké vyšší moci, se to povedlo úplně. Se vším všudy. Mám jí děkovat? Mám jí lát? Mám ji hanit? Nebo oslavovat? Nevím. Jak jinak bych měla zareagovat na slova policisty?

„Zemřel mi manžel. Autonehoda.“

Téměř vzápětí po vyřčení těch slov jsem vstoupila na jeviště. Pravou nohou. Hudba utichla. Má árie začínala do ticha. A začala. Začala ve velkém. Byla to Kleopatra. Ale tentokrát Kleopatra s kouskem mého já. Toho osvobozeného já, které se zrodilo s pouhým jediným stručným telefonátem. Jestlipak už zůstane takové navždy?

4. Část – Trocha sci-fi

Jádro

Major Neyri měl zrovna klidný den. Nic zvláštního se nedělo a on, jako vždy, jen seděl ve své pracovně na měkké točící židli a nohy měl položené na stole. Sem tam hodil pohledem po obrazovce počítače, co měl před sebou. Míhaly se tam různé čáry a křivky, kterým rozuměl jen a jen on.

Zrovna se chtěl pustit do zbytku svého oběda, který lákavě ležel na stole před ním, když se rozlétly dveře a do místnosti vstoupil vysoký, černovlasý muž. Neyri se v mžiku postavil, napřímil se a chladně zasalutoval.

„Žádné leháro, majore! Máte práci!“

„Ano. Jistě. Víím. Mám práci...“ opakoval Neyri po muži.

„Nějaké změny?“ zeptal se příchozí.

„Ehm, no... vííte...“

„Neyri!“

„Dobře. Ano. Změny jsou. Ale jen malé. Téměř neznatelné.“

„V jádře?“

„Jistě že. Ve vnějším jádře Země.“

„Teplotní?“

„Jaké jiné? Plukovníku!“

„A přesněji?“

„Jádro se zahřálo o 1,02°, pane.“

„Dobrá. To není nic tragického. Ale hlídejte to, Neyri. Nechceme přeci dovést lidstvo k záhubě kvůli naší nepozornosti. To by nebylo dobré! Jádru se zahřívá. Zatím neznatelně, ale zahřívá. A pokud...“

„...pokud vysoká teplota v jádře vyvolá reakci Quidia a Xeronia, ze Země se stane časovaná bomba a všichni zemřou, tak je to,“ skočil Neyri plukovníkovi do řeči a znuděně ho doplnil.

„Správně. A teď už vás nebudu déle zdržovat. Musím dál. Do práce, majore!“ neodpustil si plukovník a zmizel na chodbě.

Neyri se uvolnil a znovu si sedl do své oblíbené točící židle. Využil její příjemné vlastnosti na provedení jednoho kolečka a ještě potom přelétl očima obrazovku, aby se uklidnil, že opravdu žádná větší změna nenastala. Nakonec se opět uvelebil s nohama na stole.

V klidu však dlouho nezůstal. Dveře se totiž po chvíli znovu otevřely. Tentokrát ale pomaleji a ne tak prudce.

„Tohle je nesnesitelné! Nesnesitelné!“ pravil příjemný ženský hlas. Neyri bez toho, aby se obtěžoval otočit, odpověděl: „Jestli máš na mysli to, jak se chová Běcert, pak ano. Souhlasím.“

„Samozřejmě, že mluvím o Běcertovi. Kontroluje mě snad každou půlhodinu a pořád mi mluví do práce. Vždycky si najde nějakou chybu, kterou by mi mohl vyčíst. Vždycky! Tohle už dlouho nevydržím!“

Neyri konečně ženě věnoval jeden vlažný pohled: „V tomhle si rozumíme, Kellirová.“

„Alespoň v něčem,“

Kellirová si sedla do kožené pohovky stojící při levé zdi místnosti, opřela se a zavřela oči.

„Zlatý Zack!“ pronesla ještě.

„To tedy,“ vzdechl Neyri a na chvíli se zasní. Znovu si vybavil ty staré dobré časy, které už ale byly pěknou řádku let pouhou světlou minulostí.

Příjemné ticho však náhle přerušil zvuk počítače. Jeho hlasité vypísknutí projelo místností nečekaně, za to ale s o to větší silou a energií. Když Neyri upřel svůj ustrašený pohled na obrazovku, viděl už jen nepřetržitě blikající červené světlo. Prudce vstal, stále se ještě držíc hrany stolu. Málem by ji možná i rozdrtil, kdyby měl v prstech trochu více síly. Na pár chvil teď ztuhnul.

„Co se děje?“ zeptala se Kellirová vyděšeně.

„To, co jsem myslel, že se nikdy nestane.“ odsekl Neyri. Popadl zelený telefon, který ležel dlouhé měsíce nedotčen vedle počítače, setřel z něj trochu prachu a s třesoucí se rukou vyťukal číslo.

„Haló? Ano. Tady major Neyri. Dejte mi prosím k telefonu plukovníka Bécerta. Co? Jak není? Aha. Jo. Dobře. Děkuji.“

„Neyri?“

„Teď ne, Kellirová. Teď ne.“ řekl a vyrazil ze dveří jako neřízená střela. Probíhal úzkými chodbami základny, když musel po schodech, bral je po třech. Když konečně před sebou viděl východ z budovy, ještě zrychlil a vyběhl ven. Vzápětí zahlédl i plukovníka Bécerta, jak sedí na lavičce vedle malého okrasného rybníku a nepřítomně zírá na jeho hladinu. Neváhal a zamířil přímo k němu.

„Plukovníku? Plukovníku! Můžete jít se mnou? Máme problém!“

Běcert se okamžitě bez otázek zvedl a následoval Neyriho do jeho pracovny. Zvukový signál se už sice neozýval, ale červené, stále ještě ohnivě zářící, světlo, bylo nesporným důkazem toho, že se něco děje. Nic víc Neyri říkat nemusel.

„To není možné. Vždyť ještě před chvílí jste mi hlásil teplotní změnu jen o 1,02!“

„Ano, také taková byla. Ale pak se najednou během chvíle zvedla na hraniční teplotu! Nevím jak, nevím proč. Nechápu, co se stalo!“

„Můžeme s tím něco udělat?“

„Udělat? Ne. To vy, pane! Musíte okamžitě evakuovat celou Zemi!“

Běcert se poškrabal na hlavě: „A jiný způsob není?“

„Není. Dobře víte, že se zemským jádrem zabývám již řadu let. To já jsem objevil ty dva nové prvky, které nám teď dělají problémy. Ještě jsem ale nepřišel na to, jak jádro zchladit a zabránit tak jejich společné reakci.“

„A zkusil byste na to přijít?“

„Zbláznil jste se? Je na to strašně málo času!“

„Kolik přesně?“

„Podle mých výpočtů,“ na minutu se odmlčel. Popadl tužku ležící na stole a ze země sebral jeden ze zmačkaných papírů a něj potom chvilku něco psal, škrtal a přepisoval.

„přibližně dva dny,“ prohlásil nakonec.

„A potom?“

„Pane, časovaná bomba přeci. Výbuch. Konec. Konec všeho...“

O několik málo minut později plukovník Bécert, stejně jako všichni ostatní ze základny, seděl u velkého obdélníkového stolu. Byl nervózní. Pohrával si s propiskou, kterou, ani sám nevěděl jak, vzal do ruky.

Neyri na tom nebyl o moc lépe. Jeho prsty neustále vyťukávaly jeden a ten samý takt do stolní desky a oči pořád přebíhaly snad po všech koutech místnosti. Nakonec se už neudržel a vyskočil zlostně ze židle: "Tak kde je ten generál! Čas se krátí rychlejš než taje sníh na slunci a on..."

„Už je tady, Neyri.“ ozvalo se za ním, „Měl by ses na chvíli uklidnit, dobře?"

„Jistě, generále." Neyri padl zpět na svoji židli.

„Jaká je situace?" zeptal se generál. Odsunul kolečkové křeslo v čele stolu, dvakrát přešel rukou přes sedadlo a pomalu usedl. Na stůl odložil modré slepované desky s odznakem základny a potom pohlédl ustaraně na ostatní.

„Generále,“ začal naštvaně Neyri, „vy se opravdu ptáte na vážnost situace? Tak já vám to tedy povím. Víte, jak vyhnuli dinosauři?"

„Samozřejmě,“

„Tak takhle vážná situace nebyla ani tehdy! Země má vybuchnout, generále! Padající meteorit už pro nás dnes není takovou hrozbou. Dokážeme ho zničit. Ale s tímhle se zatím vypořádat neumíme! Neumíme zchladit jádro Země. Pokud se teď ohřeje ještě o 12°, bude to náš konec. A při rychlosti, jakou teď teplota stoupá, bude ten konec velmi brzy. Do jedenácti hodin, nejméně."

Neyri, zjevně potěšen svou stručnou a jasnou přednáškou o blížícím se konci světa, se škodolibě pousmál a rozhlédl se po přítomných.

„Říkáte jedenáct hodin?“ vyhrkl generál.

„Ano, to říkám.“

„A to mám za tenhle krátký čas evakuovat Zemi?“

„Jiná možnost není.“ potvrdil generálovo mínění

Neyri.

Běcert se zadíval na majora. Odložil propisku. "Možná," vstal a začal přešlapovat na místě, "možná, kdyby ses pokusil, Neyri, kdyby ses jen pokusil na něco přijít, možná bychom pak Zemi zachránili."

„Plukovníku, seděl jsem nad tím hodiny a hodiny od té doby, co jádro vykazalo první teplotní změny. Počítal jsem. Dělal jsem pokusy. Četl jsem knihy a já nevím co všechno ještě, ale nic. Na nic jsem nepřišel.“

„Musí být nějaký způsob. Někaké řešení přeci existovat musí!“

„Jistě že ano, ale za jedenáct hodin na něj nepřijdu! Kdybych měl jedenáct let, možná, ale takhle ne.“

Běcert už byl celý rudý rozčilením. Všechno v něm jen vřelo. Proto se nikdo nemohl divit, že ještě jednou vybuchl: "Musíš na něco přijít!"

Neyri se pokoušel zůstat chladným i přesto, že to stále bylo méně jednoduché.

„Já...“

„No tak, přestaňte už!“ vložil se do roztržky generál.

„Tady jde o záchranu Země a tyhle žabomyší spory nám jenom ubírají drahocenný čas!“

Oba hříšníci se na sebe zle podívali a poraženě usedli do židlí.

„Nedá se nic dělat, ale musíme připravit evakuaci.

Bécerte. Máte na starost sestavení teamu. Z každého státu chci mít jednoho člověka, který lidi o všem informuje! Najděte ho.

Neyri. Ať se vám to líbí, nebo ne, vy zkusíte ještě popřemýšlet nad tím jádrem. Třeba vás něco napadne."

„Ale generále..."

„To je rozkaz! Kellirová, vy..."

„Svuidec."

„Co?" nechápal generál.

„Svuidec. Neyri, nedělal jsi s ním také nějaké pokusy?"

„To dělal, ale to je všechno. Ten nám tady nepomůže."

„Já jsem s ním pár věcí zkoušela také. Když dáme správné množství Svuidecu do jádra, měla by se reakcí začít hmota v jádru zchlazovat, nemám pravdu?"

„Máš, ano. Ale doteď neznáme přesné složení jádra.

Třeba tam je něco, co všechno pokazí a budeme zase tam, kde jsme teď! Ne-li ještě někde jinde. A to správné množství také nejde dobře odhadnout."

„Neříkám, že ano,"

Kellirová, nadšená svým náhlým nápadem, vstala a položila ruce Neyrimu na rameno.

„Ty ale víš, o čem mluvím! Ty víš jak na to. S tebou to zvládneme! Zachráníme Zemi."

„Kellirová, to není dobrý nápad. Opravdu nevíme, co se může stát."

„Ale víme. Teď už máme tolik poznatků, že to vyjít musí!"

„Ne, Kellirová" stále oponoval Neyri.

„Ale ano. Zkusíte to." nařídil generál. „Musíme zkusit vše. Běcerte, udělejte to, co jsem vám řekl! Hledejte team pro evakuaci a evakuaci zatím připravujte. Neyri a Kellirová, vy se jděte zabývat jádrem!"

Oba tedy odešli z místnosti. Neyri ale nebyl vůbec nadšený z generálova nařízení. Věděl velmi dobře, že Svuidec ještě není tak dobře prozkoumaný a všechny jeho vlastnosti nejsou ještě tak dobře známy, aby se s ním mohly dělat takovéhle velké věci. Může se stát úplně cokoli. Nikdo ale jeho námitky nebral vážně.

A proto teď stál ve své laboratoři a zkoušel to, čím se zabýval už snad stokrát. S Kellirovou se ale tak zabrali do práce, že téměř už ani nesledovali nemilosrdný tok času. Už tu byli nejméně dvě hodiny. Ale stále bez výsledku.

„Já jsem říkal, že to nepůjde!" rozčiloval se Neyri, když sbíral další střepty již desáté zkumavky, kterou Kellirová vytáhla, a která se, jak jinak, roztříštila vlivem pokusů na titěrné střípky.

„Nějaké řešení být musí!" odvětila Kellirová a vstala ze země.

„Řešení? Jo, nechat těch hloupostí a věnovat se evakuaci."

„Ne, já myslím, jiné řešení," podívala se na skříň stojící v rohu. Vydala se k ní a vytáhla jednu ze tří zbylých zkumavek

„Jaký byl poslední výpočet, Neyri?"

„Co?"

„Poslední, poslední výsledek tvých výpočtů, před chvílí jsi mi ho hlásil.“

„Před chvílí? Mezitím jsem to přepočítával asi pětkrát.“

„Nevadí, ten poslední výpočet, prosím.“

Neyri se s odporem zvedl. Došel ke stolu, prohrabal se hromadou politých a zmačkaných papírů a jeden z nich důležitě vytáhl. Byl plný čísel, písmenek a vodorovných tlustých čar.

„Tady někde to musí být.“ řekl pro sebe a dlouze přešel očima řádky.

„Tohle, to je ono. 5:2“

„5:2? To je bláznovství!“ vykřikla našťavaně Kellirová.

„Celá tahle věc je bláznovství. Nebo snad ne?“

odpověděl klidně Neyri. Snažil se vypadat nezáčastně, když se vracel ke sbírání posledních střepů.

„No, dobrá.“ pronesla Kellirová. „Když 5:2, tak 5:2.“

Energicky postavila na stůl novou zkumavku. Vlila do ní připravenou tekutinu, která měla podobné složení jako zemské jádro. Poté přidala trochu Svuidecu a čekala, co se bude dít. Chvilí bylo vše při starém, směs nejevila známky změn. Ale potom...

„Neyri!“ vykřikla vítězoslavně. „Máme to. Zchlazuje se to! Zchlazuje!“

„Co? Opravdu?“ křikl Neyri. Sebrané střepy opět odhodil na zem a nevěřícně si prohlédl zkumavku a směs v ní.

„Neuvěřitelné. No, tak na co čekáš, jdeme za Bécertem.“

Vyšli z místnosti a rychlostí blesku zamířili do plukovníkovy pracovny. Běcert zrovna telefonoval.

„Pane my..." plukovník zvedl ruku na znamení, aby vydrželi ještě chvíli zticha.

„Ano. Dobře. Rozumím," s prásknutím vrátil sluchátko na své místo.

„Tak, víte jak zachránit Zemi?"

„Možná, ale..." začal Neyri.

„Pokusy nám vyšly, pane. Myslím, že jsme přišli na správné množství, které bude třeba ke zchlazení jádra," řekla Kellirová.

„Skvělé, tak na co ještě čekáte?"

„Na svolení, pane."

„Máte ho," mávnul rukou Běcert. V tu chvíli znovu zazvonil telefon. Plukovník ho zvedl a dalším pohybem ruky vykázal Neyriho a Kellirovou ven z místnosti.

„A teď, Kellirová?"

„Co teď? Musíme se dostat k vrtu a začít."

O HODINU POZDĚJ U ZEMSKÉHO VRTU V GRAND CANYONU

„Připravte sondu se směsí," zavelel Neyri. Několik mužů začalo pobíhat kolem vrtu a strkat nádobky s vyrobenou směsí do připraveného vozítka, které mělo dopravit všech pět nádobek 100km hluboko pod zemský vrt. Potom by se už kyselina měla sama dostat k jádru.

„Můžete sondu vypustit za deset, devět, osm... teď!" sonda vjela do zemského vrtu.

„A teď..." Neyri vytáhl malý laptop a zapl ho, „tady budeme sledovat, jestli to bude mít nějaký účinek."

Na displeji však bylo stále to samé vysoké číslo. Dokonce bylo ještě vyšší, než naposledy. Červené světlo blikalo jako o závod.

„Co jsem říkal, je to na nic!“ vzkřikl Neyri a kamen vedle něj to odnesl, když do něj kopl. Velký šutr odskočil pár metrů pryč a jako na posměch přistál na tom samém boku, na jakém byl na začátku.

„Jdu to říci generálovi,“ otočil se Neyri.

„Ne počkej! Čísla! Zmenšují se!“ zarazila ho Kellirová. Neyri se tedy zastavil a pomalu se vrátil k laptopu. A opravdu. Čísla na ciferníku se začala měnit. Zmenšovala se, až nakonec opět klesla na přijatelnou teplotu.

„Dokázali jsme to!“ Neyri a Kellirová si podali ruce. „Nevěřil jsem tomu, ale dokázali!“

Major si otřel zpcené čelo a hluboce si oddechl. Podíval se na zářící Slunce a s úsměvem na rtech se vrátil, aby laptop zavřel a sbalil.

„Moment,“ pronesl ale, „tohle se mi nelíbí!“ Čísla na digitálním ciferníku se sice zmenšila, ale tím to neskončilo. Naopak. Ve zmenšování pokračovala. Teplota už dávno klesla hluboko pod tu normální.

„S tím jsme nepočítali!“ vykřikl Neyri. „Tohle ne, zastav se, zastav se!“ začal pěstmi bušit do laptopu. Pak ho vzal a chtěl ho vrhnout pryč. Kellirová mu v tom ale zabránila.

„Tohle nám nepomůže!“

„Ale počkej, tohle není jen tak! Vždyť to může způsobit ztížení jádra, to potom vybočení z oběžné dráhy a...“

Najednou se Neyri zarazil. Stejně jako ostatní. Podíval se na hodinky. Vteřinová ručička běhala pomaleji, než před

chvílí. Nakonec se zastavila úplně. Zastavilo se vše. Nikdo o tom přesně nevěděl, ale podvědomě to cítili všichni. Země se přestala otáčet kolem své osy. Přestala i obíhat kolem Slunce. Na planetě a kolem ní se úplně zastavil čas. Vše bylo vlastně normální a nezměněné, avšak zcela nehybné a bez jakéhokoli viditelného života.

Switch-off

„Musíme se tam nějak dostat! Co jiného nám zbývá?!“ vykřikl vysoký muž v šedých kalhotách a stříbrném saténovém sáčku. Krčil se vedle dvou poloprázdných popelnic a byl strašně nervózní. Nevydržel sedět chvíli v klidu. Prudce dýchal a pořád se otáčel a potají sledoval dění venku. To, co viděl, bylo více než znepokojující.

Rozbouřený dav byl v jednom ohni. Vůbec si nebral žádné servítky. Rozbíjel všechno, co mu přišlo pod ruku. Na zemi se válela spousta střepů, dveří od aut, kusů oblečení a dalších teď už těžko rozeznatelných věcí. Ani kapky krve nebyly výjimkou. Každou chvíli byly slyšet nové nadávky a výkřiky.

„Přes ně se tam nedostaneme! Vždyť se podívej. Určitě by se nám něco stalo,“ podotkl druhý, trochu menší a podsaditější muž, na hlavě s ležérně nasazeným zmačkaným kloboukem, který šikovně skrýval jeho pěstěnou pleš.

„Nedá se nic dělat. Něco musíme vymyslet. Mozek je jediné východisko, a pokud se k němu nedostaneme a neopravíme ho, tak tohle blouznění nikdy neskončí.“

Oba muži se ve stejný čas otřáslí nechutí. Jen pouhé pomyšlení na boj venku jim nahánělo hrůzu, a teď by měli jít přímo skrz něj?

Náhlá rána rozehnala jejich myšlenky. Trhli sebou. To před ně přilétl další kus něčeho kovového. Zřejmě kapota auta. S nadějí lepšího ukrytí se ještě více skrčili a přitiskli k popelnicím. Srdce jim létalo sem a tam a jejich mozkové závitky pracovaly na plné obrátky. Musí přece něco vymyslet!

Zase další rána. Jeden z těch lidí venku se zřejmě připlétl do nějaké vyhrocené rvačky, zapotácel se a spadl. Hlavou uhodil přímo do jedné z popelnic. Naneštěstí byl ale stále při vědomí, a když zavadil očima o oba schované muže, prudce se zvedl a vykřikl: „Tady! Tady jsou! Našel jsem je! Zabte...“

To ale byla jeho poslední slova. Více už nestačil říci. Velká kovová tyč mu ladně sjela po hlavě. Klesl.

„Máme problém,“ šeptl muž v saku. Druhý jen souhlasně kývl. Oči měl plné strachu a beznaděje.

I když se to nemuselo zdát, náhlý pád neznámého měl bohužel neblahé následky. Venku začal ještě větší řev a neklid. Dav se nyní soustředil pouze na zprávu, kterou právě dostal, a pomalu se přibližoval k popelnicím.

Ani jeden z mužů nevěděl, co dělat. Byli v koncích. Neviděli žádné východisko. Čas se neúprosně krátil a oni přemýšleli, jak se nejrychleji dostat pryč. Štěstí jim ale nepřálo. Na nic nepřišli.

„Chce to nějaký plán! Ale honem!“

O 2 HODINY DŘÍVE

Zlatavé paprsky hřejícího slunce přidávaly šedému městu alespoň trochu optimistického nádechu. Jemný voňavý větřík hladil stromy a vysoké majestátní budovy. Sem tam také přelétl nízko nad silnicí a trochu zametl spadané uschlé listí.

Ale vzduch byl čistý a voňavý, stejně jako větřík. Není divu. Auta, elektrárny, továrny a další podobná zařízení, už jsou konstruovány tak, aby nevypouštěly do ovzduší tolik nečistot, jako v minulosti. Je rok 2110 a ti, co nevěřili, že se lidstvo ještě

posune nahoru a zdokonalí techniku, jsou nyní mile překvapeni.

Dokonce ani města už nepřetékají odpadky. Upravená a hlavně čistá náměstí zdobí každé větší sídlo. A právě na jednom takovém náměstí seděli na nedávno natřené lavičce dva šarmantní pánové. Byli zabrání do důležitého hovoru.

„Já ti to říkal, víš? To ty sis to zase nezapamatoval!“

„No, nechci se hádat, ale nic jsem od tebe neslyšel.“

„Ále, vždyť...“ zastavil se v půlce věty a hodil očima po muži jdoucím právě po blízkém chodníku.

Ten se zastavil a nastavil své urostlé a svalnaté tělo přímo proti slunci.

„Už jste se rozhodli? Mládenci?“ zeptal se.

Jeden z mužů na lavici se už málem neudržel. Krev mu vřela v žilách a on měl chuť vylétnout a něco příchozímu provést. Chtěl se prudce zvednout, ale ruka jeho přítele ho včas zastavila a stáhla zpět na lavičku.

„Melene, ne!“

S odporem si tedy znovu sedl. Přejel třesoucí se rukou svoji pleš a pokusil se přestat vnímat.

Druhý muž, který se zatím snažil udržovat v jakémsi nanicovatém klidu, rázně odpověděl.

„Ne! Zatím ne!“

„Tak nerozhodli? Ale to je mi líto! Víte, že už nemáte tolik času.“ Pohodil svým stříbrným kvádrem. Neuvěřitelné odlesky z něj létaly kilometry daleko.

„Mám vás v hrsti a vy to moc dobře víte. Nechápu váš odpor, pánové. Je marný,“ křivě se ušklíbl po položení té, z jeho pohledu dokonalé, řečnické otázky. Mimika jeho obličeje vystřídala celou škálu nejškodolibějších a nejpohrdavějších pohledů. Oči měl štiplavé a nepřijemné.

„Jednou mi stejně dáte to, co chci!“ dodal s neuvěřitelnou vážností.

Sejmul z hlavy vysoký klobouk, pohrdavě se uklonil a poté se odporoučel pryč.

„Had jeden! Spratek! Jak já ho nenávidím!“ křičel Melen.

„No tak, to chce klid! My něco vymyslíme. Ty kódy mu nedáme. Nikdy. Nemůžeme ho prostě k Mozku pustit.“

„Samozřejmě, že ne. To by mělo strašné následky!“

„To tedy, ale klid, Mozek prostě do rukou nedostane.“

„Ale co když přece?“

„Nad tím vůbec neuvažuj. Prostě nedostane!“

„Proklatý Weris,“ utrousil ještě Melen.

Opřel se o lavičku a zadíval se na slunce. Zářilo a úžasně hřálo. Mezitím se Weris ještě jednou vrátil.

„Zapomněl jsem vám říci, že pokud...“

Melen si toho ani nevšiml. Vůbec ho neslyšel. Stále jen pozoroval slunce.

Zvláštní, pomyslel si. Jako by hřálo nějak více. A jako by blikalo? Opravdu.

Chvilku byl svit ostřejší a pak zase zeslábl. Melen se často díval na slunce, rád ho pozoroval, ale tohohle si ještě nikdy nevšiml.

Musel dokonce odvrátit zrak. Tolik byly paprsky silné. Nevydržel se dívat ani přes své brýle, které na sluneční pozorování používal. Chtěl se otočit na Rewa a zeptat se, jestli něco nepostřehl také. Otevřel ústa k otázce, ale neřekl ani slovo. Zarazil se.

Všude bylo nesnesitelné ticho. Neslyšel zvuky aut, neslyšel zpívat ptáky. Větrík se mu neotíral o tváře. Listy na všech stromech byly v klidu. Nic se nehýbalo. Podíval se na Werise.

Stál s otevřenými ústy a s pohledem upřeným na Melena. Rew seděl vedle a něco sbíral ze země. Nikdo se nehýbal. Jako by se zastavil čas. Ale s Melenem se nic nestalo, stále dýchal a pořád byl v pohybu. Proč? Blesklo mu hlavou. Pak ucítil silnou tlakovou vlnu. Málem by ho srazila z lavičky, kdyby se nedržel. Velký proud tepla, který kolem rychlostí světla proletěl, ho krásně ohřál.

Byl zděšený. Tohle všechno je mimo jeho chápání. Co se to stalo? Silný sluneční svit ho oslnil, kvůli němu skoro nic neviděl. Náhle se začal dusit. Krk se mu sevřel a on se nemohl vůbec nadechnout. Cítil, že ho drží něčí ruce, ale neviděl cí. Stisk to byl hrozný. Pokusil se nějak vykroutit, ale bez úspěchu. Na levé tváři ucítil teplo. Jako by mu přes ni někdo přejížděl laserovým paprskem. Melen se zděsil. Rew. No ano, jistě. Rew má přeci jako nadpřirozenou schopnost laserový zrak. Ale to není možné! To nemůže být on!

Následoval výkřik. Ruce se uvolnily a Melen se konečně mohl nadechnout. Promnul si oči. Když procitl, uviděl něco, co ho rozhodně neuklidnilo. Rew a Weris leželi na zemi a prali se. Jejich jindy čisté a nažehlené oblečení bylo teď úplně pomačkané. Kolem po zemi se válely už jen utrhané knoflíčky. Melen přemýšlel, jak by mohl příteli pomoci. Rozhlédl se kolem, zda by nenašel nějaký příhodný kámen, nebo nějaký kus tyče, ale nic mu do oka nepadlo. Zaklel. Když už se rozhodl, že se do boje vloží osobně, Rew ušetřil svému protivníkovi silnou ránu. Weris zůstal ležet bez hnutí na zemi.

„Skvěle! To se ti povedlo!“ zvolal radostně Melen.

Rew se na něj podíval. Jeho pohled ale nebyl rozhodně takový, jako ho Melen znával. Byl zlý a bojovný.

„Co se děje, Rewi?“ nechápal Melen.

Rew se zvedl a vyrazil k lavičce.

„Ty zrádče!“ procedil skrz zuby.

„Zrádče? O čem to mluvíš?“

Rew skočil po Melenově krku. Naštěstí ale nestiskl tak silně.

Melen byl úplně mimo. Chtěl křičet, ptát se. Ale nemohl.

Pak se stalo něco, co nečekal. Weris se zvedl.

„Co blázníš? Škrtíš přítele!“ křikl. Bez rozmyslu se rozeběhl a v mžiku byl u Rewa. Strhl ho. Melen se chytl za krk a zalapal po dechu. Pak se obrátil na ty dva.

Oba se znovu váleli po chodníku. Sice netekla krev, ale daleko k tomu rozhodně nebylo.

Melen chtěl nějak zakročít, moc rád by zakročil, ale byl už tak zmatený, že raději zůstal sedět a pouze nečinně přihlížel.

Po chvíli konečně boj utichl. Rew zůstal ležet na zemi a Weris, udýchaný a zcela vyčerpaný, stál nad ním.

Bylo ticho. Ani jednomu se nechtělo mluvit.

„Žije?“ zeptal se nakonec Melen tiše.

„Snad... nechtěl jsem mu nic udělat. To on se pomátl.“

„Nejen on.“

„Jak to myslíš?“

„Jak to myslím? Můj nejlepší přítel mne chtěl zabít a ten, co mě k smrti nenávidí, mi pomáhá.

Není to postavené na hlavu?“

„Já že tě k smrti nenávidím? Nesmysl!“

Melen se zarazil. Nesmysl? Copak to nebyl právě Weris, kdo je celou dobu vydíral? Copak to nebyl právě on, kdo by je nejraději viděl pod zemí?

„Tak nesmysl, jo? Vždyť...“

Raději mlčel. Tohle se musí vysvětlit. Něco se stalo! Ale co? Že by to souviselo s tím sluncem?

ČÁST DRUHÁ

Po chvíli, když se zrovna chtěl Weris na něco zeptat, ozval se řev. Dveře u všech domů se otevřely a jejich obyvatelé vycházeli ven na ulici. Rozhlíželi se kolem a vypadali dost zmateně. Melen si byl stále jistější tím, že se stalo něco kvůli slunci. Ale co? Probral si v hlavě už několik možností, ale nic mu nepřišlo dost logické. Najednou se zase octl na zemi. Weris po něm skočil a strhl ho k zemi.

„Pozor!“ křikl.

Chvíli na to letěl kolem kámen.

„To bylo co?“

„Neptej se mě! Jak to mám vědět! Ale zdá se, že se všichni zbláznili! Mimo nás dvou.“

Melen tomu nechtěl věřit, ale když uviděl náměstí, na kterém to jen vřelo, pochopil.

„Klid! To chce klid! Co se děje?“ volal Melen do davu. Skoro nikdo ho nevnímal. Ale ta hrstka, co zaslechla alespoň jedno jeho slovo, se otočila.

„To je ten od Mozku! Je to jeho vina! Na něj!“ rozeběhli se k nim a ostatní je za chvíli následovali. Melen nechápal.

„Zdá se, že tě asi nemají moc v lásce, co?“

„To není pravda! Radil jsem jim, pomáhal jsem jim!“

„Teď už ne, Melene.“ Vzal ho za rameno a táhl ho pryč. „Tady nesmíme zůstat.“

„Ale, ale.... Co Rew?“

„Ten se k nim jistě přidá.“

Melen otevřel ústa k odporu, ale pak si uvědomil, že má Weris pravdu. Přizpůsobil se jeho běhu a oba se raději ztratili pryč. Mezitím zjistili, že žádný dům nezůstal plný. Všichni obyvatelé města vyšli ven. Jen domácí pomocníci, roboti, pokračovali v klidu v každodenní činnosti. Za okny bylo vidět, jak luxují, vaří a připravují stoly. Z kdejakého domu byly slyšet písničky, které si k práci prozpěvovali.

„Kam vlastně chceš jít?“

„Nevím. Potřebujeme zmizet, tak prostě utíkám. Snad se někde schováme.“

Melen ho bez odporu následoval. Věděl, že kdyby zůstal ve městě, určitě by to nedopadlo dobře.

Běželi už nějakou dobu, když Melena něco napadlo. Mozek! Neříkalo se přece, že je citlivý na slunce a obecně na jakoukoli zvýšenou sluneční aktivitu? Nemluvalo se o tom, že by se měl ještě více chránit před jeho paprsky? A další věc, když se něco v Mozku pokazí, stane se to podobně i se všemi Napojenými. Tedy s většinou obyvatel Země.

„Mám to!“

„Co?“

„Už vím, co se stalo!“

„Vážně?“

„Myslím, že ano!“

„A co tedy?“

„No, víš...“ pak si dal ruku na rty. Neměl by o tom mluvit před Werisem. I když je, jak se zdá, na jeho straně, třeba se zase vše změní a on ovládne Mozek. Co potom? Co když to celé připravil on? Co když v tom má prsty? Ne, měl by být velice opatrný!

„No?“

„To Mozek, víš. Zřejmě se něco stalo se sluneční aktivitou a na to je on strašně citlivý. Myslím, že v něm něco přeskočilo a tím pádem...“

„A tím pádem se něco stalo i s hlavou těch venku.“

„Tak.“

„V tom případě se musíme dostat k němu a opravit to. Tohle je hrozné.“

„Ano. Musíme.“

„Takže... Pozor! Sem, honem!“

Weris strhl Melena do kouta vedle dvou popelnic. Právě včas, protože dav se právě dostal skoro k nim. Kdyby je viděli, jistě by je chytli.

NYNÍ

Muž ve stříbrném sáčku ještě více zneklidněl. Náhle začal šmátrat po zemi. Zřejmě něco hledal.

„Co to děláš?“

„Sám nevím. Tohle místo znám. Jako bych sem chodil denně. Ale vůbec si nepamatuji, že bych tu někdy byl...“ zamyslel se. Pořád ale nepřestával hledat. „Já to tu znám!“ opakoval neustále.

„No tak, Werisi, raději mysl!“

Weris najednou zmizel. Na místě, kde stál, zůstala jen díra do země. Vedle leželo víko, které zakrývalo vchod do kanálu. V díře se za chvíli objevila Werisova hlava.

„Melene, pojď. Zmizíme.“

Melen se dlouho nerozmýšlel. Podle síly a intenzity kroků, byli jejich pronásledovatelé skoro u popelnic. Nic jiného mu tedy nezbylo. Rychlostí blesku vklouzl dovnitř. Pak oba posadili poklop znovu na místo.

„Tady nás snad hledat nebudou,“ prohodil Melen s nadějí v hlase.

„Ne, snad ne.“

„A kde to vlastně jsme?“

„To nevím. Jako bych to tu znal, ale nevzpomínám si, že bych tu někdy byl.“

„To už jsi říkal nahoře.“

Melen sáhl do kapsy a vyndal z ní svůj mobilní telefon. Byl ještě menší než jeho dlaň, takže mu krásně padl do ruky. Černá barva a velký zrcadlový displej z něj dělaly opravdu elegantní módní doplněk. Ozvala se příjemná melodie, když ho Melen zapnul. Potom něco hledal. Byl rozčilený, protože dlouho nemohl najít to, co potřeboval. I když uběhlo jen pár minut, všechno se zdálo být skoro nekonečné.

„A, mám to! Podle mapy jsme právě,“ podivil se, „v podzemních zásobovacích chodbách.“

„Zásobovací chodby? Proto to tu znám! Často jsem sem chodil.“

„Ale sem se nesmí!“

Weris se na něj udiveně podíval.

„Nesmí? Tak co jsem tu tedy dělal?“

„Vím já? Teď to ale nemůžeme řešit. Podle té mapky bychom se měli chodbami dostat k Mozku, tak toho využijeme. Bude to celkem rychlá a přímá cesta.“
Dotýkal se displeje mobilu a při tom se důkladně rozhlížel kolem.

„Tudy,“ ukázal nakonec důležité prstem.

Oba se rozeběhli. Věděli, že se k Mozku musí dostat co nejrychleji. Proplétali se upravenými a z obou stran osvětlenými chodbami. Pod nohama jim ubíhala krásná

dlážděná cesta, kterou doprovázela odpadní stoka. Ta ale byla díky výkonným čističkám skoro bez špíny.

„A teď jsem v koncích,“ zastavil se Melen na rozcestí.

„Proč? Co se stalo?“

„Ztratil jsem signál. Nefunguje to!“ mlátil našťavaně do mobilu, přičemž mu z úst vyletělo několik pepných nadávek. Weris se na to nemohl dívat. Vytrhl mu mobil z ruky se slovy: „Prosím tě, klid, Melene.“

„ÁÁÁÁ, nemůžu být v klidu! Prostě to nejde. Zkus si to! Všude kolem nás chtějí zabít a ty mi říkáš, abych zůstal v klidu?“ Melen se opřel o zeď. „Hrom do toho... Nic nemůže být bez komplikací!“

Weris raději mlčel a místo toho se začal šťourat v přístroji. Částečně ho rozebral a hrál si s drátky, které zdobily jeho vnitřek.

„Tohle sem, teď takhle...“

Hmátl do náprsní kapsy saka. V ruce se mu za chvíli vyjímá krátký fialový drátek.

„A tohle přijde sem. A teď...“

Něco si tiše předříkával. Párkrát klikl a podal mobil zpět Melenovi.

„Tak. Už to půjde. Napojil jsem se přímo na jednu z věží. Sice to není nic moc, ale trochu signálu máš.“

Melen na něj udiveně zíral.

„Tedy! Neuvěřitelné! Funguje!“

Pomaloučku se vydal do chodby odbočující vpravo. Pořád bedlivě pozoroval displej mobilu. Pak se otočil. Všiml si, že Weris pořád stojí na místě. „Jo, promiň, pojď,“ kývl na něj a rozeběhl se. Chodby byly dlouhé a spletité. Bez mapy by se v nich velice těžko vyznali.

„Už tam skoro jsme. Ještě proběhneme touhle chodbou a potom,“ zahleděl se do mapy, „doleva a budeme tam. Do budovy se dostaneme dveřmi právě ze zásobovacích chodeb.“

„Skvěle. Jsme tu celkem rychle. Ještě že máš svoji kartu, jinak bychom se dovnitř nedostali.“

„To je pravda.“

„Víš, tak mě napadá. Čím to je, že se všichni pomátli a jen my dva jsme pořád normální?“

Melen mlčel.

„Melene, slyšíš?“

Pořád žádná odpověď.

„Vždyť ty Mozek obsluhuješ, víš o něm skoro všechno, tak čím to tedy je?“

„Neměl bych nic říkat.“

„Ale no tak, já bych to chtěl vědět.“

„Kolik lidí už se mě ptalo. Nikdo nedostal odpověď.“

„Melene.“

Úplné ticho. Melen šel vpředu a Werisovy narážky zcela ignoroval.

„Melene!“

„Dobře, tak poslouchej. Nejsem Napojený.“

„Cože? Ty... ty nejsi.... nejsi Napojený?“

„Ne. Nikdo o tom ale neví. Takže ticho, dobře?“

„Jasně. To jsi tedy jediný.“

„Jediný? Ne.“

„Ne?“

„Je nás asi pět, o kterých vím.“

„A Rew?“

„Rew mezi nás bohužel nepatří.“

„Tak proto se s tebou nic nestalo. Nejsi ovlivněný Mozkem.“

Werise zpráva o tom, že Melen není Napojený, natolik zaujala, že úplně zapomněl, že se chtěl zeptat ještě na sebe. Co se stalo s ním? To ale Melenovi přišlo vhod. Bylo by těžké vysvětlit mu, že před nehodou byl bezcitný vyděrač.

„A jak se ti tedy povedlo zabránit napojení?“

„Nerad o tom mluvím.“

Sundal si z hlavy svůj žlutý klobouček. Tím odkryl nehezkou zhnisanou jizvu na temeni hlavy.

„To mi zůstalo poté, co jsem zabránil napojení. Když jsem po operaci čekal na pokoji na propojení s Mozkem, vlastnoručně jsem si ten zpropadený čip vyřízl a umělou cévu, která spojovala nervovou soustavu s Mozkem, jsem přestříhl.“

„A to sis ránu sám zašil?“

„A co jsem měl dělat jiného? To byl ten nejmenší problém. Bohužel jsem stihl zachránit jen pět lidí.“

„Těch pět, o kterých víš.“

„Ano.“

„A nepozná se to?“

„Dost těžko. Ale vzhledem k tomu, že já a Rew jsme jediní, kdo má k Mozku přístup, tak opravdu není problém celou věc utajit. Všichni nám věří.“

Weris se usmál.

„Tak, jsme tady.“

Melen se zastavil před obyčejnými bílými dveřmi, které se znenadání v chodbě objevily.

Sáhl do kapsy u kalhot. Zůstal zaraženě stát. Rukou projížděl kapsu znovu a znovu ze strany na stranu.

„Kde... kde je?“

„Co?“

„SEAC karta! Vždyť jsem ji tu měl. Tady byla!“
„Neříkej, že ji nemáš. Vždyť bez té karty jsme ztraceni!“

„Myslíš si, že to nevím? Ale já si ji sem zaručeně dával!“

„Nevypadla z kapsy?“

„Určitě nevydala!“

A potom se zděsil.

„Ale ne!“ řekl, „Já ji dával k Rewovi.“

„To není dobré. Takže oni se sem teď můžou kdykoli dostat.“

„Bohužel, a kdyby se sem dostali, byl by to velký průšvih. Určitě by šli po nás a potom by zničili i Mozek.“

„A jsou už tady?“

Melen se zaposlouchal. I bez nadpřirozených schopností měl výborný sluch.

„Neřekl bych. Cesta, kterou jsme šli my, je rychlejší a přímější.“

Chvilí přemýšlel a v duchu si počítal.

„Měli by být v budově asi tak za patnáct minut.“

„Dobře. Musíme se tedy za čtvrt hodiny dostat k Mozku a opravit chybu.“

„A jak se chceš dostat dovnitř? Copak nevíš, jak je *Minehearth tower* dobře zabezpečená!“

Zdrceně se opřel o zeď. Byl úplně v koncích.

„Tak musíš něco vymyslet! Copak musíme umřít?“

ČÁST TŘETÍ

Melen dlouhou dobu přemýšlel. Vůbec nic ho nenapadlo. Pak se ale najednou celý rozzářil.

„Počkej, něco zkusím.“

Stoupl si vedle malého počítače, který zajišťoval otevírání dveří. Vyndal malou šedou kartičku a vsunul ji do příslušného otvoru v mobilu. Chvilí čekal. Počítač se rozsvítil.

„Jde to! Povedlo se mi to! Teď už jen zadat kód.“

Weris se otočil zády k němu.

„Co to provádíš?“

„Neměl bych to vidět.“

Melen se usmál. Stále více začínal věřit, že je Weris na jeho straně. Prozatím.

„Pojďme,“ křikl, když se dveře konečně otevřely.

Vběhli dovnitř. V budově nikdo nebyl. Všude panovalo nepříjemné ticho. Jediné, co bylo slyšet a co se zde hýbalo, byl úklidový robot. Byla to vylepšená verze těch, kteří byli v obytných domech. Myl zrovna podlahu. Krásně to od ní vonělo levandulí.

„Dobrý den, vrchní techniku Prewsi,“ pozdravil zdvořile robot.

„Dobrý den, C142,“ odpověděl Melen.

Robot bez dalšího povídání pokračoval v zadané práci.

„No tak, poběž. Musíme do třetího patra.“

Melen zamířil do jedné úzké chodby.

„Co myslíš? Už jsou tu?“

„To zjistíme, až budeme nahoře.“

Zabočili do výtahu. Byl prostorný. Po všech stěnách měl zrcadla a na pravé straně koženou sedačku.

„Třetí patro,“ poručil si Melen.

„Jistě, vrchní techniku Prewsi,“ odpověděl nahraný hlas z mikrofonu.

Výtah se pohnul a pomalu vyjel do zadaného patra.

„Třetí patro, můžete vystoupit. Přeji hezký den, techniku Prewsi.“

„Jo, jo,“ zamumlal si rozmrzele Melen.

„To je hezké, takhle tě všechno zdraví?“

„Bohužel.“

„Proč bohužel?“

„Ono ti to po čase začne lézt na mozek.“

„Jo takhle. Tak když říkáš.“

Weris by ještě rád mluvil o robotech, ale Melenův výraz ho dokonale uzemnil.

Před nimi se objevily hnědé dřevěné dveře.

„Za nimi se skrývá ta tajemná místnost. Tam je Mozek,“ informoval Werise Melen.

Znovu využil svého mobilu a připojil se ke dveřím.

„Identifikační kód ověřen, vrchní techniku Prewsi. Můžete vstoupit.“

Dveře se tiše otevřely. Oba muži se teď ocitli ve velké kruhové místnosti.

Po jejím obvodu byly pulty s počítači, telefony, různými jinými přístroji a s rozházenými kupami papírů.

V pravém rohu místnosti stála na první pohled velice pohodlná sedací souprava. U každého křesla byla podnožka a kobereček. Celou ji ještě doplňoval malý, obdélníkový stůl s květinou. To ale bylo jediné místo, kde rostlo něco zeleného. Přesně uprostřed místnosti stál další přístroj, který zabíral nevíce. Měl tvar koule a celý byl tvořen ze silného plastu.

Uvnitř se proplétala nepochopitelná změť různě barevných drátků.

Některé fosforeskovaly a jiné zase nebyly skoro vidět. Celá koule byla naplněna rosolovitou červeno-hnědou tekutinou. Po celém jejím obvodu se táhl měděný pás se čtyřmi malými monitory. Doplnovala je pouze klávesnice položená na poličce pod nimi. Před tímto prapodivným zařízením stál ještě jeden počítač. Byl větší než ostatní a zdálo se, že je také ze všech nejdůležitější.

Celá místnost neměla žádná okna. Osvětlovala ji pouze jedna výkonná lampa, vydávající příjemné, tmavě-modré světlo.

Weris byl nadšený a ohromený zároveň. Všechno si s velkým zaujetím prohlížel.

Nakonec se zadíval na kouli uprostřed.

„Tohle je tedy ten Mozek?“

„Ano, čekals více?“

„Asi jo,“

„To víš. Nedá se nic dělat. Zatím se posad' támhle a já zjistím, v čem je chyba.“ Melen ukázal na sedací soupravu a sám se začal zaměstnávat tím největším počítačem.

„To nemusíš říkat víckrát!“ řekl radostně Weris.

„A kde teď jsou oni?“ napadlo ho ještě.

„Asi čtyři bloky odtud.“

„Stihneš to opravit?“

„Budu muset.“

Weris nechal Melenu pracovat. Když si chtěl sednout do toho lákavého křesla, všiml si nástěnky vedle dveří. Byl zvědavý, a proto bez váhání došel až k ní. Našel spoustu papírků s výpočty a různými poznámkami a také jeden

vystřižený článek. „Průlom v životě lidstva. Sci.fi. Pohádky se stanou skutečností.“

Jak zjistil, byl to článek z roku 2053. Sundal ho z nástěnky a pohodlně se usadil do křesla. Začal číst.

PRŮLOM V ŽIVOTĚ LIDSTVA. SCI.FI. POHÁDKY SE STANOU SKUTEČNOSTÍ!

*Je to neuvěřitelné, ale nyní už nebudeme muset závidět
hrdinům tolik sledovaných sci-fi filmů,
kteří mají nadpřirozené schopnosti a dlouhý život bez nemocí.
Díky vědcům z Londýnského výzkumného ústavu Melewey,
budeme moci těchto neuvěřitelných
výhod využívat i my.*

*Po usilovné mnohaleté práci a složitém výzkumu konečně
můžou meleweyští vědci představit
něco dokonalého, co brzy změní život celému světu.
Tato bezchybná věc má název Mozek. „Je to velice složitý a
skvěle promyšlený přístroj.*

*Pro jeho využívání je nutné se na Mozek napojit. Po napojení
se spojíte s počítačem, který bude
kontrolovat a zároveň i řídit, všechny funkce vašeho těla.
Vpustíme do vás malé robůtky, kteří vás budou opravovat a
léčit. Ale pozor! Nejen že budete pomaleji stárnout, ale
zároveň také, díky nim, budete mít tělo dokonalejší.*

*Dle vašeho výběru budete moci využívat
jednu z tisíce neuvěřitelných schopností!“ řekl vrchní vůdce
projektu Michael Melewey.*

*Prezident Evropy se ke Sci.fi vyjádřil takto: „Sci.fi a jeho
výsledný produkt Mozek je velice*

*užitečným projektem. Evropská vláda je jeho velkým
mecenášem a v brzké době se stane i jeho
právoplatným majitelem. Napojení na Mozek začneme
praktikovat právě u nás, v největším státě světa. Bude
povinností každého občana přijít do Řídícího centra a napojit
se.*

*Po několika letech potom rozšíříme Mozek a jeho blahodárné
účinky i do ostatních zemí.“*

*Na otázku, kde bude Mozek uložen, nám bylo odpovězeno, že
v Londýně, v budově Minehearth tower, která byla pro tyto
účely zřízena.*

*Mozek jako takový byl širší veřejností přijat různě. Většina je
nadšená, avšak
najdou se i tací, kteří s povinným napojováním na Mozek
nesouhlasí.*

*„Vždyť je to nástroj na ovládnutí lidstva! K ovládnutí celé
planety. Nikdo už nebude svobodný!
Všichni jsou úplně slepí!“*

*Takto mluvil nejmenovaný představitel protestu proti projektu
Sci.fi.*

*Avšak tento názor zastává pouhé jedno procento obyvatel
Země. „Jejich názor jim nebereme. Každý má právo se projevit.
Oni zatím zkrátka nechápou, jaké výhody jim projekt přinese.“
Dodal ještě Melewey.*

Článek sice ještě pokračoval, ale Weris už nebyl schopný číst dál.

„Jak jsem byl slepý!“

„V čem?“

„Vždyť ten nejmenovaný měl pravdu! Mozek je nástroj k ovládnutí celé Země!“

„Jistěže, ale jak jsi četl, jen jedno procento to pochopilo. Ostatní věřili, že je to to nejlepší, co je mohlo potkat. Po tom, co se začalo s napojováním na Mozek, se zmenšila kriminalita, zlepšily se vztahy mezi lidmi, všichni začali být mírumilovní a pomáhali si mezi sebou. Lidé si mysleli, že je to díky blahodárným účinkům Mozku. Díky nějakým vlnám, které mění myšlení.

Jo, kdyby jen všichni věděli. Dělo se to pomocí elektrošoků a dalších ohavných praktik, které ti, co obsluhovali Mozek, vysílali do těl Napojených. Ale nikdo o tom nevěděl. Jen pár zasvěcených.

Nikdo se o to více nezajímal. Proč taky? Klidně si mohli nechat otevřené auto venku, odemčený dům a po návratu našli všechno na svém místě. Krásné, ne? Ale za jakou cenu! Nikomu to nedošlo! Snažil jsem se jim otevřít oči, proto jsem začal obsluhovat Mozek, ale nepovedlo se mi to.“

„To je strašný. Jak vůbec mohli něco takového dopustit?“

„To se mě neptej. Víš, ono se dá všechno tak krásně zamaskovat.“

„Hmm...“ kývl Weris hlavou.

„A co? Už víš, co se stalo?“

„Asi ano. Na slunci se jednou za mnoho let vymění póly. Když se to stane, zvětší se sluneční aktivita. Na tohle ale nebyl Mozek dobře připravený. Když do člověka udeří blesk,

přehodí se hemisféry v mozku. A něco podobného se děje i teď. Akorát, že to má tragické následky. Lidé se tím změnili.

Ti, co byli dobří, jsou zlí a naopak.“

Weris sebou škulbl. Podíval se na Melena a v očích se mu objevil zvláštní, nepopsatelný výraz. Začínal chápat.

„Takže... chceš říct...?“

Melen jen kývl.

„Ano. Já s Rewem jsme pořád museli řešit problémy, které jsi nám způsoboval. Bylo to peklo, potkat tě!“

„To snad ne.“ Weris se chytl za hlavu. Padl zpět do křesla. „Řekni, že to není pravda!“

Melen k němu pomalými kroky přišel a poplácal ho po rameni.

„Neboj. Teď je všechno jinak. Bez tebe bych tu nebyl!“

„No, dobře. Ale to už nenapraví všechno to, co jsem udělal.“

„To zřejmě ne. Ale víš, teď už je to stejně jedno.“

Melen se podíval na jeden z monitorů. Zhrozil se.

„Ale ne. Už jsou tady! A já pořád nic neopravil. Nejde mi to! Nevím, co mám udělat. Tolik energie, co vydalo slunce při přehození pólů, já vyvolat neumím.“

„Ty na něco přijdeš.“

„Potřebuju čas.“

„Máš ho mít.“

Weris prudce vstal a rozeběhl se ke dveřím. Cestou zakopl o neuklizenou kopu papírů.

„Počkej, co to provádíš?“

„Potřebuješ čas. Zdržím je!“

„Neblázni. Nezvládneš je!“

„Nezvládnou. Zemřou ale s klidným srdcem.“ Už se ani neotočil a vyšel ze dveří.

„Werisi! Ty blázne!“ volal za ním ještě Melen. Bez účinku. I když Werise k smrti nenáviděl, věděl, že kdyby v tu osudnou chvíli nebyl poblíž, vše by bylo jinak. On sám by zemřel rukama nejlepšího přítele a nikdo by už neměl potom šanci napravit chybu. Město plné dokonalých věcí a vymožeností by bylo rozkradeno a do základů zničeno. Všechno, co bylo tak dlouhou dobu tvořeno a zdokonalováno, by přestalo existovat. Zůstal by jen prach a střepy.

Ale díky tomu, že se Melen ubránil napojení, a že ho Weris zachránil, je nyní šance na záchranu města dost velká.

„Je ještě jeden způsob, jak bych to snad mohl opravit.“ pronesl Melen, přemýšleje nad klávesnicí hlavního počítače.

„Musím se dostat do té složky.“

Po pár minutách dlouhého zkoušení zajásal.

„Jsem tam. Výborně.“

Hned zjistil, kde je chyba. Také věděl, jak ji má opravit. Musel ještě zadat pár hesel a vstupních kódů, než spustil systémovou opravu.

Oddechl si. Tak přece jen se mu to povedlo! Dlouho se ale neradoval.

Problémy se vrátily. Na obrazovce se objevilo chybové hlášení.

„Ne, ne, neee! Tohle ne!“ Melen málem zešlél.

„Tak tohle je velký problém.“

Zkusil opravu několikrát znovu spustit. Avšak nic nepomáhalo. Těch zpropadených patnáct procent to nikdy nepřekročilo.

„Tohle nemá cenu!“ balík papírů zapomenutý na zemi odletěl pár metrů stranou, když do něj Melen kopl.

„Proč?“

Za dveřmi se za chvíli ozvaly rány a křik. Srdce se mu rozeběhlo a začal rychle a těžce oddechovat. Tohle už na něj bylo moc. Sebral se a doběhl ke dveřím. Musí je zamknout. Snad tím získá ještě trochu času. Napojil mobil na kódovač.

„Kdybych si nenechal kartu u Rewa, bylo by to lepší! Jak bylo to heslo na zakázání přístupu ostatních karet? No tak, vzpomeň si!“

Dveře se začaly samy otevírat. Vzniklou škvírou prolétl laserový paprsek.

„Sss, au!“

Melen se chytl za tvář. Dlaň měl červenou. Paprsek ho zřejmě zasáhl. Tomu druhému se už obratně vyhnul.

„Konečně.“

Podařilo se mu zavřít dveře. Svezl se po nich s myšlenkou na chvílku odpočinku, ale prudké rány ho ze země zvedly.

Vrátil se k počítači. Znovu zkoušel rozjet opravu systému, ale teď se zastavila dokonce na dvou procentech. Byl zoufalý. Co teď?

Pohlédl na Mozek. On jediný věděl, že to není dobrá věc. Věděl, proč protestoval proti tomu, aby se začal využívat. A pár lidí ho pochopilo! Nic mu to ale nebylo platné. Teď ho už nečeká nic jiného, než smrt. Smrt z rukou jeho přátel. Všechny tam venku zná. Teď se z nich ale staly pouhé stroje na zabíjení. Nic víc. Sedl si na zem a opřel se o Mozek. Nevěděl, co si má o tom všem myslet.

Má brečet? Proč, tím by nic nevyřešil.

Má se rozčilovat? Proč, vždyť on za to nemůže.

Má bojovat o svůj život? Proč, teď už stejně nemá žádnou cenu. Pokaždé se snažil najít něco, pro co může žít, ale teď? Z přemítání ho vytrhla silná rána.

Dveře už po pravidelných nárazech a pokusech o vypáčení, začaly povolovat.

Melen čekal jen to nejhorší.

Sklopil hlavu.

Najednou si na něco vzpomněl. Ještě je jedna možnost, jak zachránit svět. Nic jiného nezbývá, chce-li zachovat všechny vynálezy moderních měst. Příčilo se mu to. Nechtěl to udělat. Ale nic jiného mu nezbývalo. Sebral poslední zbytek odvahy a sebezáchovy, postavil se na nohy a zahleděl se na červené tlačítko na zdi. Vzdechl. Tohle opravdu nechtěl. Za doprovodu pravidelných ran na dveře se dobelhal ke zdi.

„Promiňte, neměl bych, ale nic jiného mi nezbývá.“
pronesl obřadně.

Opřel se rukou o zeď a postupně dotáhl dlaň až k tlačítku. Nejprve ji na něj položil lehce a nakonec stiskl. Po celé místnosti se rozhostila tma. Modré světlo zmizelo a fosforeskující drátky v Mozku zhasly. Nic nebylo vidět. Rány na dveře ustaly. Ticho.

Melen věděl, co se stalo. Věděl, co udělal. Nevěřil tomu, že to vůbec byl schopen udělat. Byl na sebe našťvaný.

„Vrahu!“ slyšel ve své mysli silné hlasy. Nehýbal se. Jen dýchal. Báł se pohnout. Báł se dojít ke dveřím a otevřít je. Věděl, že by se zhroutil. Nesmí tu ale dlouho zůstat. Jednou bude muset jít pryč. Tady by se zbláznil.

Rozhodl se rychle. Potmě, jen podle paměti, proklíčkoval ke dveřím. Využil toho, že už byly opět trochu pootevřené a kovovou tyčí je otevřel úplně. I přesto, že byl připravený na šok, s ním ten pohled zacloumal. Musel se přidržovat zdi, než to rozdýchal. Pohled na nespočet těl bezvládně ležících na zemi, byl děsivý. I když věděl, že nejsou

mrtví, že je jen „vypnul“ – což si také pořád předříkával - byl zděšený ze svého díla. Tohle v plánu opravdu neměl.

Překračoval těla a rychle se prodíral k východu.

„Dobrý den, vrchní techniku Prewsi,“ pozdravil úklidový robot, který ještě stále čistil podlahu. Projížděl skulinami mezi těly a tam, kde nebylo místo, přejížděl přes ně.

Tohle už bylo na Melena přespříliš. Naštval se a robota vypnul.

Zrychlil krok. Skoro běžel. Jen už aby byl u východu. Zaklel. Zakopl zrovna o nějaké tělo a vzápětí šlápl do kaluže krve. Pohlédl nešťastníkovi do obličeje.

„Werisi!“ vykřikl a klekl si vedle těla.

„To ne! Copak ho nedokáží roboti...“ pak si vzpomněl.

To on robůtky vypnul. Zřejmě ho zranili těsně před tím, než Melen odpojíl mozek od napájení a robůtci ho už nestačili opravit.

„Co jsem to provedl.“ Utřel si slzu, která mu mimoděk utekla zpod víčka.

„Teď už je pozdě,“ řekl si.

Je odsouzen k mnoha letům žití o samotě. Pokud nenajde jednoho z pěti, které zachránil od napojení, bude sám. Sám do té doby, než se na slunci opět přehodí póly a všechny zblázněné mozky se zase začnou chovat normálně. Pak bude moci přístroj opět zapojit a všechno bude v pořádku.

Všichni zase vstanou. Pro ně to nebude znamenat nic. Je to jako vypnout počítač a několik let ho nechat nezapnutý. Když ho opět nastartujete, bude v tom samém stavu, jako předtím. Skoro nezestárne. Jenže Melen nebude mít takové štěstí, jako ti, co teď spí. On stárnout bude.

Raději už o ničem nepřemýšlel. Vstal a naposledy pohlédl do Werisovi tváře.

„Děkuju,“ řekl do ticha. Pak se otočil a vydal se k východu. Sáh do náprsní kapsy a vytáhl z ní krabičku s nápisem: „Melitrin, léky na dlouhověkost.“

„No jo. Co jiného mám dělat.“

Ohlédl se ještě jednou za sebe a zmizel za dveřmi na ulici.